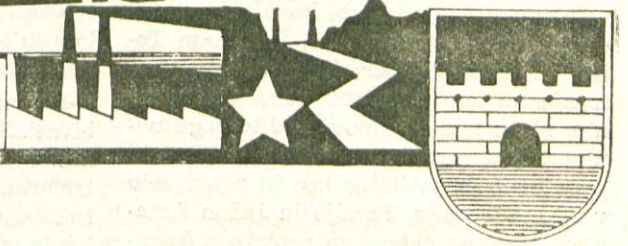

TRŽIŠKI VESTNIK

Leto II.

Tržič, v četrtek 2. julija 1953

Štev. 14—15

Ali je občinska konferenca SZDL v Tržiču pravilno ocenjevala svoje delo?

Z novimi nalogami in novimi idejnimi načrti se je večina delegatov kvartnih in vaških odborov SZDL zbrala na polaganje obračuna dosedanjega dela.

Kot so ob vsakih takih prilikah poročila in program dela za prihodnje že delno naprej pripravljene, je bilo že iz same bogate snovi, ki so jo prisotnim delegatom nakazali člani odbora, pričakovati, da se bo o stvareh, ki so v interesu slehernega posameznika kot tudi celote za nadaljnji razvoj važne, veliko več razpravljalo.

Mislimo, da ne bi bilo potrebno analizirati celotnega dela, vendar se nam zdi prav, da se ustavimo na nekaterih bistvenih problemih, ki še dandanes morijo vsa naša društva in organizacije. Kljub tolikemu govorjenju in razpravljanju ob vsakih količkah možnih prilikah, da je treba dati ljudem možnost svobodnega razpravljanja, kar jim je dejansko vsestransko omogočeno, pa se še vedno pojavlja splošno mišljenje, da je bolje, če govore tisti, ki so navajeni, mi jim bomo pa potrdili, če bo prav, če pa ne, je bolje, da smo tiho, ker nas morda z nerodnim odgovorom poedinji ne bi pravilno razumeli. Da je stvar v resnici taka, je pokazala letošnja občinska konferenca. Razen članov ožjega odbora, poedinjih gostov in nekaterih funkcionarjev so ostali člani-delegati večinoma molčali, čeprav vemo, da so marsikaterega žulile kakšne težave.

V poročilu samem je bilo dovolj razločno prikazano celotno stanje dela organizacije. Dalje so bili delegati opozorjeni na vse tiste pereče probleme, ki zavirajo nadaljnji razvoj in delo organizacije, ter kakšne naj bodo zveze in pomoč oziroma sodelovanje z ostalimi društvi. Tudi je bilo v grobem povedano vse, kako naj člani SZDL na svojih področjih ustvarjajo enotnost in krepijo moč organizacije. Vendar so bile vse te misli le kot nekako napotilo, ki naj bi na podlagi širšega razpravljanja in sodelovanja vseh članov dale določene zaključke za nadaljnje usmerjanje tako gospodarskega kot političnega življenja na področju naše občine.

Kot je skrb vsakega dobrega gospodarja, da redno skrbi za svoj napredek in utrditev svojega gospodarstva, tako mora tudi vsaka organizacija neprestano misliti, kako ustvariti možnost širšega poglobljanja in utrjevanja vseh tistih pozitivnih primerov, ki dajejo ugled celoti. Če pa vzamemo za dejstvo

to, da je Tržič po svojem socialnem sestavu močno proletarsko središče, ki ima za seboj nešteto borb in življenjskih izkušenj, bi bilo pričakovati, da se bo ta revolucionarnost pokazala tudi na takih konferencah, ki nam pravzaprav v največji meri omogočajo izmenjavo raznih mišljenj, predlogov in izkušenj. Tega na tej konferenci nismo mogli videti. Ni dovolj to, da se nekdo poteguje za to, da je treba dati mladini uniforme, ker drugače ne bo delala, kajti uspehov nikdar ne smemo opredeljevati na izrecno materialni podlagi, temveč je treba stvari vzeti le mnogo bolj resno. Če že govorimo o mladini, bi bilo prav, da bi tudi delegati o teh stvareh več razpravljali. Šaj živijo vsi od prvega do zadnjega iz dneva v dan med mladimi ljudmi ter poznajo njihove želje in težave. Zakaj ne bi kvartne in vaške organizacije o tem problemu same razpravljale na svojih terenih? Izkušnje dela pa naj bi prenesli na skupno konferenco, ki naj bi jih obdelala in dala tudi določene zaključke. Pa ne samo vprašanje mladine ali ostalih organizacij in društev temveč tudi vprašanje kulturnopolitičnega vzgajanja naših ljudi bi bilo potrebno obravnavati. Sicer se je o kulturnem delu precej govorilo, vendar pa razne komisije dosedanjih vrzeli in težav nikakor ne bodo mogle rešiti, če se člani SZDL sami ne bodo v večjem številu vključili v kulturno udejstvovanje in za nadaljnji razvoj le-tega bili pripravljene doprinesiti tudi vsaj skromno žrtve. Marsikateri se ob prilikah, ko se pojavljajo razni problemi in težave v raznih organizacijah in društvi, zaskrbljeno vprašujejo, kako nadaljevati z delom, ko pa ni ne razumevanja ne dobre volje od strani članov SZDL, v veliko primerih pa tudi člani ZKJ popuščajo pri svojem delu. Kot je pravilno povedal sekretar OK ZKJ Kranj tov. Molek, bodo morali biti komunisti največja opora vsemu političnemu, kulturnemu in gospodarskemu življenju in tega se jih veliko tudi zaveda in so delavni, veliko pa je takih, ki jim je skupen napredek zadovoljiv samo do takrat, ko bodo od njega imeli kake koristi. Takih članov v vrstah komunistov ne potrebujemo in jih bomo iz svojih vrst tudi izločili. Če že ne zna biti dober frontovec, je potem še manj lahko član ZKJ. Prav tako bo treba razčistiti vse nejasnosti glede splošnega dela organizacij SZDL za pravilno usmerjanje družbenega življenja.

To so samo nekatere pripombe slabosti članov SZDL, ki pa izvirajo prav iz dejstev, da so posamezne organizacije po terenu postale popolnoma mlagne in neodgovorne pred skupnostjo za svoje delo. Ali se bomo čudili, če na Slapu niso mogli sklicati sestanka in izvesti volitev in to ne po krivdi kmečkih prebivalcev, temveč zaradi prostovoljnega dela pri novem stanovanju v tovarni Lepenke? Kot je tudi to bilo potrebno, se vendar zdi, da je družbena obveznost pred vsemi drugimi še večje važnosti. Potem se nikakor ni čuditi, če je organizacija zaostajala za vsem našim družbenim in političnim dogajanjem. Še slabši odnos do organizacije je v vasi Leše. Tu se s težavo zbere na sestaneke tistih nekaj članov ZK, da bi pa bili v moči sklicati sestaneke frontovcev, to jim je pa nemogoče. In tako tudi v Lešah niso izvolili novega odbora, niti se ne ve, kaj tam organizacija dela, ve se pa velikodušno, da so cerkveni obredi redno obiskani in da se tamkajšnji duhovnik med ljudmi zelo dobro počuti.

Ni naš namen posegati v ne vem kakšne predsodke ljudi, vendar pa je nepravilno, da vas sama kot taka, ki je v času NOV dala vse iz sebe, danes pušča revolucionarne tradicije voditi tistim, ki so jih takrat topli po grbi. Lešani, tu bo treba temeljitih stvari v premislek! Dajte socialistični skupnosti za vse ono, kar vam nudi, tudi nekaj prispevati.

Toda ne smemo misliti, da organizacija SZDL ni delala. Prav gotovo so njeni uspehi dovolj močan dokument, saj je uspela izvesti vrsto tekmovanj in političnega dela med delovnimi kolektivi. Tudi se odraža njena delavnost pri nekaterih organizacijah (Sv. Ana, IV. in VI. kvart), ki so naloge, ki jih je sprejel IV. kongres, znale prijeti v roke in se danes s svojimi uspehi nedvomno lahko ponašajo. To naj bi bila nekaka analiza poteka konference, ki nam ni dala tistega, kar smo pričakovali. Člani organizacije se morajo nujno otresti vsake bojzani pred skupnostjo in povedati svoje mišljenje, dati svoje predloge in vsestransko sodelovati pri skupnih naporih za zgraditev boljše bodočnosti nam vsem. Biti je treba iskren do organizacije, videti je treba njene težave in čuvati njeno revolucionarno poslanstvo, ki ji ga je dalo naše državno in politično vodstvo.

**Dopisujte
v „Tržiški vestnik“!**

Turistični problemi našega mesta

Tržič v turizmu nima posebne tradicije, nima hotelov kot Bled ali Opatija, navala letoviščarjev, ki bi hodili k nam na oddih, tudi nismo poznali, toda sam Tržič, ta delovni Tržič, ki vsak dan proizvaja na tisoče metrov bombažnih tkanin, stotine kilogramov kvalitetnega usnja, tisoče parov najboljših čevljev, ki pošilja tisoče in tisoče kos in srpov celo v daljno Turčijo, Perzijo in Južno Ameriko, ki poleg naštetega proizvaja še renomirano fino pohištvo, lepenko, pile itd. itd. — ta delovni Tržič potrebuje tudi zdrav oddih in počitek. No, in prav iz teh teženj, nuditi oddih delovnim Tržičanom jim omogočiti lepe izlete, voditi jih v naravo, v nove kraje, peljati jih v gledališče, na koncerte, na razstave na športne prireditve, jim organizirati letni dopust na morju in še kje drugod — se je porajalo naše društvo.

Vzporedna s tem hotenjem je pa želja, da se tudi Tržič sam spremeni v priljubljeno turistično mesto. Saj ima zato vse pogoje in čudovito okolico, s katero je treba seznanjati svet. Da omenim na kratko samo Kokovnico z novo plaminsko kočjo in edinstvenim razgledom, veličastni Storžič s poznano plaminsko postojanko pod Storžičem, Javornik z Ženiklovcem, Konjščico z Belo pečjo, Košuto s Kofcami in ostalimi njenimi sončnimi planinami in ob njenem vznožju šumečo Dolžanovo sotesko s Puterhofom, ki slovi po svojem obsežnem ograjenem lovskem revirju za jetene, tik ob koroški meji samevajočo Korošico z Babo, Ljubelj s svojimi serpentinami in loviščem za kozoroge, Zelenico, kjer smučajo še v maju, Begunjščico z bujno floro in prijazno Roblekovo kočjo ter Dobro z enim najlepših razgledov po gornji savski dolini. Proti Križam in Ko-

vorju pa se odpira ravninski svet, ki daje kraju svojstveno pestrost ter nudi toliko vsakovrstnih možnosti za lepe izlete in izprehode, da letoviščar ne bo nikoli v zadregi, kam naj gre.

Pa tudi v Tržiču samem ni napak prebivati. Saj kraj ni predaleč od Ljubljane, ima ugodne avtobusne zveze, železniške trenutno nekoliko manj, ima pa več avtotaksijev, rešilni avto in avtomatsko telefonsko zvezo za Gorenjsko. Nadalje so tu na razpolago banka, informacijska turistična pisarna, mnogo dobro založenih trgovin, lepo urejene brivnice, strelišče, telovadnica, pionirska vzpenjača za mlade smučarje in vsakovrstna druga športna igrišča, več dvoran in zimski vrt, kjer je vsako soboto ples, kino, godba na pihala, orkester, jazz in citraši, ki osvajajo, kjer koli nastopajo. Sploh je življenje tu izredno razgibano. Tržičane vsepovsod poznajo kot prijazne in pridne ljudi. Radi so veseli, radi tudi delajo tako v svojih tovarnah kot v svojih družtvih in športnih združenjih. Zato Tržičani slove zdaj kot dobri pevci, zdaj kot dobri godbeniki, zdaj kot dobri smučarji in športniki, zdaj kot planinci in turisti — nič manj pa tudi kot dobri rokodenci in delavci, katerih tovarne tuji z velikim občudovanjem ogledujejo.

Tržič je bil stoletja eden najvažnejših prometnih in proizvodnih središč. Vse te znamenite staroslavne preteklosti zbiramo in jih hočemo prikazovati v posebnem tehničnem muzeju, katerega smo pred kratkim ustanovili.

Velika ovira nadaljnemu razmahu je veliko stanovanjsko pomanjkanje. Zato se za rešitev tega najbolj perečega vprašanja ljudski odbor mestne občine v prvi vrsti zavzema. Istočasno pa posveča tudi turizmu vso svojo skrb, gradi gostišče

pod Ljubeljem, sindikalno dvorano, avtoservisno postajo z bencinsko črpalko in je stavilo v svoj proračun še znatne zneske za ureditev parkov in drugih turističnih naprav.

Njen oprijem v zadevi olepšavanja hišnih fasad v letošnjem letu je edinstven in nima primere v nobenem kraju in nobenem času. Tako postaja naše mesto prav lično in slikovito strnjeno naselje, ki na vsakega prišleca napravi ugoden vtis. Celo mnoge stranske ulice, katerih smo se doslej zaradi njihove zamazanosti sramovali — nam postajajo sedaj vseč in zanimive.

Najbolj pereči turistični problemj so nadalje: dobri sodobno urejeni hoteli, ureditev cestnega grla med »Voglom« in nekdanjo Rabičevo hišo, ki je tako nesrečno zidana, da bi jo ne bilo prav nič škoda podreti, tlakovanje ceste do nalkskega križišča, ureditev vhoda v Cankarjev dom ter ureditev parkov in sprehajališč na gradu, Kamniku itd.

Perspektivni načrt Tržiča je poln lepih zamisli, katerih seveda ni mogoče čez noč izvesti. Če bi se pa Tržičanom posrečilo kdaj res speljati vzpenjačo na vrh Kokovnice, bi Tržič kmalu postal to, kar je Kitzbühel v sosednji Avstriji.

Nesluten razmah bo dala Tržiču tudi ljubeljska cesta, ko bo dograjen ljubeljski predor. Po dogovorih, ki so bili letošnjo pomlad med avstrijskimi in našimi merodajnimi osebnostmi, smo že pričakovali, da bo predor najpozneje odprt v teku enega leta. Dne 9. t. m. pa je Ljubljanski dnevnik priobčil naslednjo vest:

Dokončna dograditev cestnega predora pod Ljubeljem je bila odložena na željo avstrijske vlade za dve leti. Med tem ko so bili z naše strani zagotavlje-

16 Ko nisem bil človek

V poletnih mesecih l. 1943 ni bilo v taborišču kaj posebnega. Novinci so sicer še vedno prihajali, dotok Tržičanov pa se je zaenkrat nekoliko ustavil. O gibanju partizanov v Jugoslaviji smo zvedeli po kakih tajnih sporočilih. O »načrtnem umikanju Nemcev«, zlasti na ruski fronti, pa smo brali lahko v časopisih. V naši prvi sobi smo si to organizirali tako, da je vsak mesec eden plačal naročnino za Völkischer Beobachter, brali smo ga pa potem vsi. Z velikim veseljem smo sprejeli vest, da se je sedanji predsednik USA, Eisenhower, s svojo armado iztrcal na Siciliji, da je kmalu nato odstopilo nekaj Mussolinijevih ministrov itd. Neka dne so prignali v taborišče nad 1500 Rušov in Ukrajincev. Bili so v zelo razcapanih civilnih oblekah. Bili so delavci iz neke tovarne v Kijevu, katero so Nemci izpraznili z delavci vred, ko so se Rusi bližali mestu. Tako mi je povedal mladi Ukrajinec, s katerim sem bil skupaj v delavnici.

Pod skladiščem za obleko, kjer so bili prostori več kot pol v zemlji, je bil prvi manjši oddelek — menjalnica čevljev. Kdor je imel raztrgane čevlje, je šel lahko po večernem zboru menjat raztrgane

za zakrpane čevlje. Koliko ima kdo številko noge, ni nihče vprašal. Če je dobil kdo za 3—4 številke večje, nič zato. V čevljih z lesenimi podplati z zgornjimi deli, sestavljenimi iz novega, še več pa iz starega usnja zavrženih vojaških ali SS čevljev, se tako ni dalo pošteno hoditi, le drsali smo. Edina dobra stvar je bila ta, da v čevljih z lesenimi podplati ni zeblo v noge.

Iz opisanega prvega oddelka dalje se je prišlo v krpalnico nogavic. Že na prvi pogled se je lahko spoznalo, da spadajo tam zaposleni jetniki med inteligentne kroge. Bili so po večini stari nemški duhovniki, osiveli poljski profesorji itd. Med njimi je krpal nogavice tudi marioski podžupan Fr. Žebot, ki si je ob vsaki priliki, če sva govorila, zaželel štajerskega vinca, da bi ga malo poživilo. Želja po uživanju dobrot »starega sveta« se je vzbujala v nas vseh in to v veliki meri. Glavna predmeta vseh naših razgovorov sta bila rešitev iz taborišča in upanje na lepše življenje v domovini. N. pr.: »Škoda, da sem ga premalol!« ali »No, če pridem ven, doma bo najboljšo vino v kleti, v shrambi pa šunka!«

Pri krpanju nogavic so rabili lesene gobe ali valje različnih velikosti in lese-

ne noge v višini do sredine meč. Noga vico, nataknjeno na leseno nogo, je bilo mogoče hitro zakrpati tako v peti kakor na prstih.

Naslednji oddelek, precejšnja dvorana, je bila pa taboriščna čevljarna »Lager-Schuhmacherei«, še dalje pa krojaška delavnica. Vsi omenjeni štirje so bili v istem pritličju več kot pol v zemlji. Nekoliko dnevne svetlobe je sicer prišlo skozi okna, ki so bila pod stropom. Zato smo delali ves dan pri luči, kar je bilo zelo mučno in nam je kvarilo oči. Delalo nas je vedno nad 70. Nekateri so pribijali ostanke starih podplatov na lesene čevlje, drugi smo zopet šivali krpe ročno z dreto itd. Nekaj jih je bilo pa oddehlenih za templanje SS gojzerjev. Pri tem delu so bili zaposleni po večini le Nemci, ker Poljaki niso bili tega zmožni. Tudi mene je hotel »capo« (delovodja, neki nemški jetnik) zaposliti s šivanjem templancev na SS gojzerje, pa sem ga prosil, naj me rajši pusti pri šivanju krp. Saj bi šel, če bi bil n. pr. zaslužek po kvalifikaciji, ki se za gojzerje zahteva. Tako pa nisem hotel po nepotrebnem izrabljati telesne energije in opravljati težko delo za isto hrano. Skoro eno leto sem bil v delavnici edini Slovenec. Preko veže nam nasproti je bila pa krojačnica,

ni vsi potrebni krediti, pa trdi avstrijska vlada, da letos nima na razpolago sredstev za gradbena dela v ljubeljskem predoru. Ta trditev je tembolj čudna, ker so do nedavnega v Avstriji vedno poudarjali pomembnost dograditve te nove prometne zveze tako za gospodarsko poslovanje kakor za turizem. (Jugopres.)

Ljudski odbor mestne občine je na to takoj reagiral in napravil resolucijo, v kateri opozarja merodajne faktorje na neprecenljivo škodo, ki se godi mednarodnemu prometu z zavlačevanjem zgraditve tega najkrajšega in najboljšega prehoda skozi Karavanke in opozoril, da

Kdaj dobe padli borci v Trziču spomenik?

Tržičani moramo priznati, da smo doslej pokazali vse premalo zanimanja za spomenik padlim borcem našega mesta. Prehitele so nas v tem celo mnoge okoliške vasi. Skrajni čas je že, da se tudi mi zganemo, se odločno lotimo te svoje naloge in postavimo dostojen spomenik svojim rojakom, ki so žrtvovali svoja življenja na našo svobodo!

Spomenik bo moral biti seveda tak, da bo v čast našemu mestu. Pričati bo moral še poznim rodovom, da smo znali ceniti največjo žrtev, ki so jo dali padli

Komu koristi tako štedenje?

Po vojni se je znašla cesta Tržič — Puterhof v zelo slabem stanju, brez mostov in škarp. Mostovi so že skoraj vsi po dvakrat obnovljeni. Nekaj jih je vzela narasla voda, drugi pa so bili v tako slabem stanju, da voznja preko njih s težkimi avtomobili ni bila varna. Zdaj so mostovi dobri in tudi cesta je na več mestih znatno razširjena. Cestišče samo pa še ni zadovoljivo. Večji del ceste (po-

bodo zaradi razdiralnih sil pronicajočih voda v nedograjenem tunelu tudi stroški za dovršitev iz dneva v dan večji. Navsotoval je, da naj se vsaj na naši strani nemudoma prične s potrebnimi deli in s tem vzgledom tudi Avstrijce izpodbudi — da se bodo zganili.

Tako je pred nami vedno polno turističnih problemov, od katerih zavisi, ali bo Tržič napredoval ali pa zaostajal za drugimi bolj podjetnimi in prizadevnimi kraji. Zato je pač več kot potrebno, da se za ta vprašanja vsi Tržičani zanimamo, da sodelujemo in pomagamo pri njihovem reševanju z vso dobro voljo in z vsem ustvarjalnim poletom.

borci za to, da mi živimo. Zavedati pa se moramo tudi, da bomo s svojim spomenikom pokazali svoje spoštovanje do padlih borcev tudi tujcem, ki v čedalje večjem številu prihajajo v naše mesto.

V prvi vrsti se moramo zediniti za prostor, kjer naj bi spomenik stal. Izbrati moramo najodličnejši prostor, ki ga premoremo! Naše čitatelje prosimo, da se v čim večjem številu oglase s svojimi predlogi. Kdorkoli ima kako zamisel, naj nam jo sporoči. Predloge bomo v listu objavljali.

sebeno v ridah) ni izbočen, tako da ob vsakem večjem naliivu voda odnese ves gramoz. Cesta se spremeni v pravi hudoournik, ki razrije cestišče do temelja. Razume se, da je vzdrževanje ceste v takem stanju silno drago, ker je cesta od naliva do naliva do temeljev izprana (kolikor jo sploh nasujejo), obenem pa je ves trud za izboljšanje zaman kljub resnemu prizadevanju cestarja.

taborišče veliko hujše kot Dachau, delo v kamnolomu težko, vodstvo taborišča pa da imajo v rokah »zelemi«, to je nemški kriminalci, ki z »rdečimi«, to je s političnimi jetniki neusmiljeno ravnajo. Padel mu je težak kamen na roko, rana se je gnojila, se zastrupila. Na srečo je z drugimi duhovniki prišel l. 1942 v Dachau, kjer so mu rešili življenje s tem, da so mu roko odrezali. Nadaljeval je, nič mi ni žal za roko, samo da bi se srečno vrnil v osvobojeno domovino. Delal in jedel bom z levico, štajersko vince me bo pa poživilo, da bom tudi z levico lahko delal za narod. Govorila sva potem še večkrat. Ker z eno roko ni mogel kaj delati, je postal vratar na 26. bloku. Na nedeljo popoldne — bilo je 28. avgusta 1943 — me je M. Munda povabil, naj pridem zvečer ob pol šestih k oknu naše kapele, kjer da bo prvokrat maševal po dveh letih. Šel sem. Ne morem vam opisati, kako sem ganjeno občudoval tega junaškega trpina pri povzdigovanju z levico.

Dne 8. sept. 1943 je po taborišču završalo. Kapitulacija Italije. Mnogi so pričakovali zaradi tega tudi poraz Nemčije v bližnji bodočnosti. Dalekovidnejši so bili pa mnenja, da bo konec vojne šele,

Kako bi torej cesto izboljšali?

Vsa cesta mora biti nasuta toliko, da bo izbočena. S tako izbočenega cestišča se voda sproti odteka na strani in ob še tako hudem naliivu, ne more prizadejati škode. Tako bi se letni stroški za vzdrževanje občutno zmanjšali, obenem pa bi cesta bila kakršna mora biti.

Vsekakor pa bi cesto morali proglašiti za občinsko cesto, saj ni v korist samo Gozdni upravi, ampak v vsesplošno korist.

VOLITVE V PUTERHOFU

Ker se je prejšnji odbornik Ignac Nahtigal odpovedal zastopanju v občinskem svetu, smo imeli v nedeljo, 24. maja ponovne volitve zastopnika v občinskem svetu.

Izvoljen je bil Ignac Dovžan, ki je dobil večino glasov.

Upamo, da nas bo novi odbornik obveščal o delu občine in njenih sklepih ter občinskemu svetu poročal o naših zahtevah!

PLANINCI IZ BAČKE NAS SPET OBIŠČEJO!

Planinsko društvo iz Apatina name-rava tudi to leto prirediti tri razna taborjenja (skupno bivanje) v raznih krajih Slovenije:

I. skupina 10 planincev v Savinjski dolini, z izhodiščno točko **Luče** pri Ljubnem pod vodstvom tov. Antona Gajzerja

II. skupina 17 planincev v dolini Soče, z izhodiščem **Soča** od 14. julija t. l. pod vodstvom Ilije Smiljanovića

III. skupina 12 planincev v Karavankah z izhodiščno točko **Tržič** od 5. avgusta t. l. pod vodstvom Franja Šuberta, sekretarja PDA.

Želimo našim Apatincem mnogo sreče in uspeha v naših krasnih planinah!

kjer so prav tako, kot mi čevlje oz. cokle krpali progasto jetniško obleko. V istem poslopju je bila tudi pralnica jetniškega perila.

Med nami na bloku so bili tudi štirje sinovi, ki so imeli pri sebi tudi svoje očete. Iz naše občine sta bila Janko Dobre in oče, doma iz Kovorja, svojega očeta je imel pri sebi Silvester Pogačnik iz Zaloš pri Podnartu, prav tako tudi Mirko Peternel iz Poljanske doline, njegov oče je delal v krojačnici, ter Bešter, oče in sin iz Jamnika. Vsak izmed teh štirih sinov je imel večjo skrb za očeta, kot zase, ali bo mogoče starim, izmučenim prenesti vse taboriščne nevarnosti, ker za stare ni bilo nobenih izjem.

Neke nedelje popoldne sem na taboriščni glavni cesti srečal Žebota v živahnem pogovoru z nekim duhovnikom brez desne roke. Žebot me je njemu predstavil ter me povabil, naj se sprehajam z njima. Duhovnik brez desnice je bil Matija Munda iz Dravograda. Prišel je te dni po 10 mesecih iz bolnice, kjer so mu odrezali desno roko pod kolenom. Aretiran takoj po prihodu Nemcev v Dravograd, je bil potem v taborišču Flossenbürg, kjer je delal v granitnem kamnolomu. Rekel je, da je to

ko bodo Rusi pred Berlinom. Do kapitulacije Italije smo bili v Dachau po večini le Gorenjci in Štajerci, z nobenim Ljubljancem ali Dolenjem nisem govoril. Ne dolgo po 8. sept. pa smo zvedeli, da se nahaja v taboriščini kopalnici prva skupina jetnikov iz »Ljubljanske pokrajine«, železničarji in drugi. Še isti večer nas je šlo nekaj k mreži bloka 15 za novince, da smo od novodošlih zvedeli kaj novic, ki seveda niso bile vesele. Obsojali smo bratomorni boj in neednost našega naroda. Vprašal sem nekoga Ljubljancana, če je morda Lojze Ude iz Tržiča med njimi. Pa mi je povedal, da je šel v partizane ter da ni nobenega Tržičana med njimi. Z naslednjimi transporti iz Ljubljane so prišli v Dachau tudi Dolenjci in Notranjci. Govoril sem z nekaterimi, ki so bili že v italijanskih internacijah na Rabu, Gonarsu in drugod. Nekdo je rekel: »Komaj sem se do skrajnosti oslabil vrnil z Raba, že sem bil ovađen, da simpatiziram z OF in tako tukaj nadaljujem stradanje.« Tako smo bili jeseni l. 1943 združeni Slovenci iz vseh pokrajin v taborišču Dachau. Na bloku 15 za novince so bile zaradi prenapoljenosti vedno obupnejše razmere.

(Nadaljevanje sledi.)

Naše šole so končale z delom

Slovesen zaključek šolskega leta

Osmo šolsko leto v svobodni Jugoslaviji se je zaključilo. Veliki so iz leta v leto napor učiteljev in vzgojiteljev, ki posredujejo mladini v šolah temeljno znanje, ki ga bodo v življenju nujno potrebovali, napor tistega dela mladine, ki je voljan to znanje sprejemati, pa tudi tistih staršev, ki jim uspehi njihovega otroka niso deveta briga. Vsi ti naporji imajo le en skupni cilj: vsestransko usposobiti mladino, da bo lahko prevzela važne in odgovorne naloge iz rok starejših tovarišev v svoje roke — in jih bo tudi sposobna vršiti po smernicah, ki jih je začrtala naša ljudska revolucija.

Važnosti dela v naših šolah se naša ljudska oblast v polni meri zaveda in mu zato posveča nenehno pozornost. Prav posebno se ta njena skrb za šolo izraža vsako leto ob zaključku šolskega leta, ko ji daje poseben poudarek s sprejemom najboljših učencev. Tudi letos smo imeli ob zaključku šolskega leta vrsto prireditev, na katerih so zastopniki oblasti izrekli pohvalo najboljšim pionirjem in mladincem za njihove uspehe v šoli ter jih tudi primerno nagradili.

Okrajni ljudski odbor je nagradil najboljšo dijakinjo v občini, ljudski odbor mestne občine pa je priredil petnajstim najboljšim učencem vseh šol v občini svečan sprejem. Sprejem je bil v soboto, 20. junija v prostorih Dijaškega doma. Zbrane odličnjake je nagovoril zastopnik LOMO mr. Zdenko Lavička, vsakemu posebej čestital k doseženemu uspehu ter mu izročil darilo. Sprejemu je letos prisostvoval tudi sekretar Sveta za kulturo in prosveto LRS tov. France Kimovec-Žiga, ki je odličnjakom spregovoril tudi v svojem imenu, kar je slovesnost še bolj povzdignilo. — Nagrajen-

cem je LOMO priredil tudi skupno kosilo.

Zastopnik LOMO je prisostvoval tudi zaključni akademiji gimnazije v petek, 26. junija, na kateri so bili nagrajeni še ostali odličnjaki zavoda, ki jih je bilo

Pregled šol in učnih uspehov v naši občini

1. Na področju naše občine je 8 šolskih zgradb in ena zasilna s 30 učilnicami, poleg tega ima še glasbena šola 4 učilnice v nešolskih zgradbah. Večina učilnic je zasedenih dopoldne in popoldne, večinoma z domačimi oddelki, v osnovni šoli v Tržiču pa gostuje tudi vajeniška šola.

2. Vseh oddelkov je:
na osnovni šoli 26 (od tega 6 vzporednic)
na gimnaziji 12 (od tega 8 vzporednic)
na vajen. šoli 4 (od tega 1 vzpored.)
skupaj 42 (od tega 15 vzpored.)

Glasbena šola ima 5 oddelkov in to za klavir, violino, violončelo, pihala in oddelek za teoretične predmete.

5. Učni uspehi:

Šola	Pozit.	Neg.	1 sl.	2—3 sl.	Več sl.	Neoc.	Vseh
Križe	146	46	23	13	10		192
	76%	24%	12%	7%	5%		
Kovor	54	17	3	12	2		71
	76%	24%	4%	17%	3%		
Tržič	312	94	43	18	28		406
	77%	23%	11%	5%	7%		
Sv. Ana	57	11	3	6	2		68
	84%	16%	4%	9%	3%		
Lom	38	14	4	6	4		52
	73%	27%	8%	12%	8%		
Leše	55	9	6	3	—		64
	86%	14%	9%	5%			
Dolina	25	13	4	9	—		38
	66%	34%	10%	24%			

letos skupno dvanajst, mnogim marljivim dijakom pa so bile izočene pismene pohvale.

S temi slavnostmi so dijaki dobili polno zadoščenje za svoj trud, so pa tudi spodbuda pri nadaljnjem študiju ne le njim samim temveč tudi ostali šolski mladini.

3. Na osnovnih šolah je zaposlenih 23 stalnih in en honorarni učitelj, na gimnaziji 17 stalnih in en honorarni, na vajenski šoli en stalen in 10 honorarnih predavateljev. Skupaj 47 stalnih in 12 honorarnih predavateljev. Glasbena šola zaposluje 3 stalne in 5 honorarnih predavateljev.

4. Na osn. šolah je 452 + 439 = 891
na gimnaziji 213 + 200 = 413
na vajenski šoli 76 + 25 = 101
skupaj 741 + 664 = 1405
učencev

Glasbena šola je imela 22 + 58 = 80 učencev.

NOVE PISANICE

»Pisanice« so bile prvi slovenski pesniški zbornik. Urejeval jih je Tržičan Damascen Dev. Po njih so v počastitev svojega rojaka izbrali ime za svoje kulturnoumetniško društvo dijaški trziške gimnazije.

DKUD »Nove Pisanice« se je naša javnosti v preteklih letih večkrat predstavilo. Še so nam v spominu zborne recitacije njegovega recitacijskega zbora, mladinska igra, ki jo je društvo uprizorilo ob 10 letnici OF, zlasti pa je znana njegova folklorna skupina.

Manj pa je prodrlo v javnost delo njegovega literarnega krožka. Svoje prispevke so mladi literati doslej objavljali zgolj na društveni deski. Letos pa jim je dalo uredništvo Trziškega vestnika možnost, da jih vidijo tudi — natisnjene, kar jim bo gotovo v spodbudo za nadaljnje literarno delo.

Ob grobovih talcev

Ob cesti, nedaleč od naše vasi, leži gomila 21 talcev. Doma mi je bilo dolgočas in odpravila sem se, da pogledam nji-

hov grob. Bil je ves odet v cvetje, lučke so gorele, vse je bilo tiho in mirno. V gozdu, nedaleč proč, je še lesteleto listje. Res, pravi kraj, kjer se človek lahko posveti svojim mislim. Sedla sem na ograjo ob grobu in se zamislila. Pred očmi sem imela ves dogodek, ki se je odigral tu pred devetimi leti.

Po cesti je pripeljal velik tovorni avtomobil. Nemci so poskakali na tla in postavili dvajset mož v dolgo vrsto. Pripravili so strojnice, da bi začeli streljati, kar pride od vasi sem star, ubog mož z dolgo brado. Ko so ga Nemci zagledali, so ga postavili k ostalim in začeli streljati. Kri je pordečila zeleno trato, ptice v gozdu so preplašene zletele, ljudje pa so se v strahu spogledali in dejali: »Spet jih streljajo!« Ko so krvniki opravili svoje delo, so se odpeljali, trupla pa so pustili ležati ob cesti.

Kar nekam tesno mi je postalo, ko sem pomislila, koliko ljudi je moralo na tak strašen način darovati svoja življenja zato, da lahko mi zdaj živimo v miru, sreči in zadovoljstvu. Sklonila sem se in položila na grob šopek belih cvetic, da bi s tem vsaj nekoliko pokazala hva-

ležnost, ki jo čutim do padlih borcev za svobodo.

Andreja Kavar, dijakinja IV.a razr.

Iz šole

Četrtošolka Metka je po šolskem hodniku prišla pred razred. Na vratih se je blestel napis:

IV.a

Metka je odprla vrata in stopila v razred. »Dobro jutro!« je pozdravila. Nekaj glasov ji je malomarno odgovorilo, nekateri učenci pa se zanjo še zmenili niso. Sedeli so v klopih in drdrali nemško pesmico. Pravzaprav je niso drdrali, ampak so se je šele učili. Nekaj učencev je nemoteno hodilo po razredu s knjigo v rokah in kdaj pa kdaj sta se dva zalelela in zagodrnjala drug na drugega: »Neroda!« Učenje se je nadaljevalo...

Metka je stopila k Zalki in jo vprašala:

»Ali je bila kakšna naloga za danes?« Zalka jo je malce začudeno pogledala, nato pa odgovorila:

»Mislim, da ne!«

Osnovne šole skupaj	687	204	86	67	46	—	891
	77%	23%	10%	8%	5%		
Gimnazija	260	149	51	66	32	4	413
	63%	36%	12%	16%	8%	1%	
Vajenska šola	88	13	6	7	—	—	101
	87%	13%	6%	7%			
Glasbena šola	79	1	—	—	—	—	80
	98,7%	1,3%					

Če primerjamo šole po % pozitivnih učnih uspehov dobimo naslednji vrstni red:

Najvišji procent — 98,7% — ima glasbena šola, kar je povsem razumljivo, saj prihajajo tja prostovoljci, ki so glasbeno nadarjeni in imajo posebno veselje do glasbenega pouka.

Sledi vajenska šola s 87%, nato osnovne šole: Leše — 86%, Sv. Ana — 84%, Tržič — 77%, Kovor — 76%, Križe — 76%, Lom — 73%, Dolina — 66%, na zadnjem mestu je gimnazija 63%.

Največ učencev z več kot 3 negativnimi ocenami imata gimnazija in Lom (skoraj po 8%), nato Tržič (7%), tu so vsi tudi učenci s 3 slabimi ocenami, nato Križe (5%), Kovor in Sv. Ana (3 odst.), Leše, Dolina, vajenska in glasbena šola takih učencev nimajo. Še bolj se razlikujejo posamezne šole po številu učencev z eno in z 2—3 slabimi ocenami.

Če primerjamo dijake, ki stanujejo v internatu, ugotovimo, da je izdelalo 18 gimnazijcev ali 85%, eden ima eno nezadostno — 5%, eden 3 nez. — 5%, eden 5 nez. — 5%. Učencev osnovne šole je izdelalo 12 ali 92%, eden 3 nezadostne — 8%. Vidimo, da je uspeh teh dijakov precej nad povprečjem. Med njimi imajo le trije očeta, vsi ostali, posebno tisti z nezadostnimi ocenami, imajo več ali manj neurejene domače razmere.

6. Čeprav se na gimnaziji uspeh po procentu pozitivnih učnih uspehov ni mnogo dvignil od lanskega leta, pa se konstantno dviga v zadnjih treh letih srednja ocena. Od 2,63 se je preko 2,75 dvignila letos že na 2,79.

Zalka je bila svetlolasa deklica z dolgi kitami in lepim obrazom. Kar pa zadeva šolo, je bila kaj slaba dijakinja. Zmeraj se je »borila« z dvojčkami in enojkami.

»Ali znaš pesmico?« je vprašala temnolaso Metko, ki je stala pri oknu in opazovala vrt pred šolskim poslopjem. Metka se je obrnila k sošolki in malomarno dejala: »Bo že kako!« Obenem pa je zamahnila z roko čes:

»Naj te to ne skrbi...«

V razredu je bilo vedno več dijakov, hiteli so le še zamudniki.

Zazvonilo je.

Metka se je obrnila od okna in počasi stopila k svoji klopi.

»Joj!« je prestrašena vzkliknila. »Katero nalogo pa pišeš, Marijan?«

»Matematično vendar... Ali je ti ni-maš?«

»Ne, pozabila sem jo prepisati! Daj mi zvezek!«

Tedaj so se odprla vrata in dva dijaka sta prihitela v razred. »Že gre!« sta zaklicala kot dva stražnika. Metka je nemirno vstala, njen blede obraz je izra-

Srednja ocena je višja v višjih razredih. Največ nezadostnih ocen je v ma (26%), v an (16%), v ze (14%), v sl (12%), v zg (10%).

To se pravi, da ima vsak četrty dijak negativno oceno v matematiki, vsak šesti v angleščini, vsak sedmi v zemljepisu, vsak osmi v slovenščini, vsak deseti v zgodovini. Od prvošolcev ima vsak tretji nezadostno v matematiki in angleščini.

7. Kaznovanih je bilo 15 dijakov na gimnaziji zaradi večjih nerednosti in neopravičenih izostankov, v Križah pa 4 zaradi neprimerne vedenja in povzročene škode.

8. Med moralnimi prestopki so kraja, kajenje, beračenje, slabo vedenje in v 5 primerih zadrževanje na veselici v nočnih urah. En učenec je bil predlagan za sprejem v vzgojni zavod.

9. Obisk šole je skoro povsod okrog 98%, le Lom in Dolina imata samo 94%, osnovna šola Tržič pa 96% obisk.

10. Razen slovenščine v treh oddelkih, fizike v enem oddelku in vse srbohrva-

ščine so bili predmeti strokovno zasedeni. Zato potrebujemo na šoli 2 slavista, germanista, koristno bi uporabili tudi zgodovinarja.

11. Vzroki dobrih in slabih uspehov so pri otroku, pri starših in v šoli: Učenčeva pazljivost, volja do dela in učenja, pa tudi njegove sposobnosti so pač osnova vseh učnih uspehov. Taki učenci prihajajo predvsem iz toplih, urejenih domov, kjer se tudi oče in mati zanimata za šolo in dajeta s pravilnim odnosom do svojega dela otrokom dober zgled. Na učitelstvu pa je, da na dobro pripravljenih roditeljskih sestankih seznanjajo starše z načinom šolskega dela in si zagotovijo njihovo pomoč. S skrbno pripravo na pouk, s požrtvovalnim delom morajo skrbeti, da učenci podano snov razumejo in osvoje. Njihovo zanimanje dvigajo tudi z delom v pionirskih krožkih in pri vsem ostalem izvenšolskem delu. Slabi učni uspehi so največkrat posledica učenčeve malomarnosti, nepazljivosti in nezanimanja. Vse to pa ima premnogokrat izvor v neurejenem domu, v vplivu ceste. V elementarnem razredu zelo otežkoča delo pomanjkanje besednega zaklada ter smisla za delo in disciplino. Tudi slab papir in peresa, predrage barvice in prekasna dobava čitank ne izboljšujejo učnih uspehov. V pomožnem razredu so ovirale delo predvsem neurejene družinske razmere in pomanjkanje šolskih potrebščin.

Iz govora gimn. ravnatelja na zaključni akademiji

Najboljši je II.c razred, v katerem je izdelalo 87% vseh dijakov. Njemu slede II. b z 82%, IVb z 78%, IV.a z 76%, I.a s 70%, IIIb z 68%, I.b s 55%, I.d z 52%, II.a z 48%, I.c z 41% in za konec II.d s 36% dijaki, ki so uspešno dovršili razred. Trije razredi niso dosegli niti polovice, dva se sučeta okrog sredine, ostali pa so boljši.

žal strah pred profesorjem, ki je z geometrijskem orodjem stopil v razred.

Dijaki so sedli.

Metka se je ozrla na Zalko, ki je sedela za njo in zašepetala: »Kaj bo, če me pokliče?«

»Opraviči se,« ji je šepnila Magda.

Metka se je ozrla v profesorja, ki je vprašal, kdo je odsoten. Boječe je vstala in nekako zaprosila: »Prosim...«

Toda profesor jo je ljubeznivo prekinil.

»Ali si ti rediteljica? Le hitro povej imena naših bolnikov!« »Imena naših bolnikov« je poudaril in se nasmehnil.

»Jaz... jaz nisem rediteljica... Prosim... oprostite... danes nisem mogla napisati naloge, ker... me je noga bolela...«

»Kaj, ti si šele danes mislila napisati nalogo?«

»Ne... ne, včeraj... Ampak noga me je bolela,« je zmedeno pojasnjevala Metka in se skušala rešiti iz zagate.

»No, no, če te je pa samo noga bolela, bi res lahko napisala nalogo!« se je ujezil profesor.

Če izračunamo srednjo oceno za ves razred, ima najboljšo oceno spet II.a in sicer 3,18, najslabšo pa spet II.d, ki ima samo 2,40. Vsi ostali razredi so vmes in sicer takole:

2.c - 3,18	3.a - 2,91	1.d - 2,52
4.a - 3,06	1.b - 2,69	2.a - 2,48
3.b - 2,95	2.b - 2,66	1.a - 2,44
4.b - 2,94	1.c - 2,60	2.d - 2,40

»Za tako malomarnost ti bom dal enojko!« Odprl je redovalnico in napisal s svinčnikom veliko enojko ter jo dvakrat podčrtal.

»Kdo še nima naloge?« Nihče se ni oglasil. Tišino je motilo samo hlipanje Metke.

»Bomo videli! Pokažite naloge!« Profesor je počasi hodil ob klopeh in štel: »Tri... tri... dva... Kje je še eden?« Njegove oči so se zapile v dijaka. »Kje je tvoj zvezek?« »Tukaj ga imam.« Dijak je našel zvezek v torbi in ga položil na klop. »Dobro!« je dejal profesor in odšel naprej. »Tri... tri... tri...« Sedel je in do konca ure izpraševal. Ko je zazvonilo in je profesor odšel, se je Zalka oddahnila: »Samo, da je odšel!«

Metka se je z objokanimi očmi ozrla vanjo in dejala: »Ti imaš pač vedno srečo.« Nato si je z roko podprla glavo, odprla nemško knjigo in se hlipaje učila pesmico: »Der... Schneider macht... Kleider...«

Vera Rozman, dijakinja III. a razr.

Če sedaj posamezne razrede glede na uspehe in srednjo oceno s točkami od 1

Točke	12	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
po uspehu	2.c	2.b	4.b	4.a	1.a	3.a	3.b	1.b	1.d	2.a	1.c	2.d
posred. oc.	2.c	4.a	3.b	4.b	3.a	1.b	2.b	1.c	1.d	2.a	1.a	2.d

Na ta način imajo posamezni razredi naslednje število točk:

2.c 24,	3.b 16,	1.d 8
4.a 20,	3.a 15,	1.c 7
4.b 19,	1.b 12,	2.a 6
2.b 17,	1.a 10,	2.d 2

Več kot te številke pa bodo morda povedale naslednje številke. Skoro polovico vseh ocen, ki ste jih dijaki letos dobili, je zadostnih in nezadostnih. Nezadostnih je toliko, da lahko dobi skoro vsak dijak po eno, zadostnih pa je preko 1600, se pravi, za vsakega dijaka kar po 4. Temu so seveda krivi tisti dijaki, ki imajo po 4 in več nezadostnih ocen, med njimi nekateri tudi 7 ali celo 9. Kaj se vam ne zdi, da je tu nekaj narobe, da je kaj takega pravzaprav skoro nekaj nemogočega? Kaj neki mislita tak fant in dekle? Ali se mar prav nič ne zavedata, da zapravljata denar, ki ga šola daje skupnost? Ali mar ti dijaki čisto pozabljajo na dom, na starše, ki zanje skrbe in jih pošiljajo v šolo zato, da se bodo v njej pripravili za poklic in delo v življenju? To, dijaki, bi vam ob tej priliki rad povedal: »Ne učite se za ocene, to je že res, toda ne smelo bi vam biti vseeno, kakšno oceno dobite. Treba je delati in to dobro delati. Ocena dobro naj bo šele tista najnižja ocena, s katero bi mogli biti zadovoljni, ocena zadostno naj počasi izginja iz redovalnic in spričeval.« Pa še nekaj se mi zdi važno. Že prihodnje leto bodo zahtevale tovarne in obrtniki od svojih učencev 4 razrede gimnazije. Na to pomislite tisti, ki po dve ali tri leta presedite v prvem ali drugem razredu. Na ta način izgublujete leta in prav lahko se vam bo zgodilo, da se vam bodo vrata v tovarno ali delavnico zaprla tik pred nosom. Za-

do 12 ocenimo, dobimo sledečo sliko:

to naj velja za vsakogar, ki hodi v gimnazijo tole: »V štirih letih dovršiti štiri razrede gimnazije!«

Vsem dijakom naj bodo za vzor tisti, ki so tudi letos pravilno razumeli svojo dolžnost in so razred dovršili z odličnim uspehom. 12 imamo letos odličnjakov, poleg njih pa še 12 takih, ki za svoje delo zaslužijo pismeno pohvalo. Najboljša dijakinja na zavodu je učenka III.a razreda Sajovic Majda. Za odličen uspeh in pravičen odnos do šole je prejela nagrado SPK okraja Kranj ter nagrado in pohvalo profesorskega kolegija gimnazije.

Predsednik LOMO Tržič je sprejel in nagradil 5 odličnjakov in sicer Kavar Andrejo in Šmitka Franca iz IV.a, Kastigarja Vladimirja iz III.b, Bedino Janeza iz II.c in Godnov Zofijo iz I.c. Vsi ti dijaki in dijakinje dobe tudi pismene pohvale profesorskega zbora gimnazije.

Profesorski kolegij pa je pismeno pohvalil in nagradil še ostale odlične učence. Ti so Brejč Anton in Rakovec Žala iz I.c, Ipavec Marija in Piskar Marija iz III.b ter Demšar Aljoša in Rozman Vera, iz III.a razreda.

Pohvalo po celokupnem profesorskem zboru prejme tudi Kalan Marija, dijakinja IV.a razreda. Ta je vse leto hodila iz Gorič v Tržič peš v šolo in ni manjkala niti eno samo učno uro, pri tem pa je s svojo veliko marljivostjo dovršila IV. razred s prav dobrim uspehom.

(Nato so bile razdeljene še pismene pohvale nekaterim dijakom.)

Vsem nagrajenim in pohvaljenim še enkrat prav iskreno čestitam tudi v imenu vsega profesorskega zbora, čestitam pa tudi njihovim staršem, da imajo take

svoji sobi še nimam. Potem pa vstanem in se najprej malo pretegnem, kajti od sedenja na starem naslanjaču sem vsa trda, in grem v kuhinjo. Tam pomagam mami, ali pa zabavam brata in sestrico, kar pa nikakor ni lahka stvar. Marija mi reče: »Poglej, Janez mi že vse popoldne nagaja. Nabij ga!« Janez pa kriči: »Saj ni res, Marija meni nagaja, njo daj!« — No, sedaj naj pa naredim tako, da bo prav. Spor se po navadi konča tako, da jima povem kako povestico in tako pozabita na krivice, ki sta jih storila drug drugemu.

Med tem časom pa se znoči. Mala dva gresta spat, jaz pa kmalu za njima — v deželo sanj, kjer vse to, kar sem doživela čez dan, še enkrat doživim.

Andreja Kavar, dijakinja IV.a razr.

Ob koncu šolskega leta

Vendar enkrat konec šolskega leta! Težko pričakovani 9. junij, ko je konec koncev konec naših skrbi in težav. Konec je tistih strašnih ur angleščine in matematike, ko smo trepetaje držali »fige« pod klopjo, da nas tovariš profesor ne bi poklical.

hčere in sinove; prepričan sem, da smo nanje ponosni vsi, šola in dom ter vsa naša ljudska skupnost.

In ko odhajate sedaj na počitnice, odnesite s seboj le najlepše vtise. Težave in tegobe, ki so vas med letom tlačile, pozabite, nikoli pa ne pozabite, da hodite v gimnazijo, ki skupaj z delavcem v tovarni, rudniku in na polju oblikuje novega človeka, in ne pozabite, da so prav delavci tisti, ki dajejo denar tudi za šolo. Zato naj ne bo med vami nikogar, ki še sedaj, ko boste dobili spričevala, ne bi zamislil nad svojimi ocenami in potem sklenil, da se bo v bodoče ravnal po svoji najboljši vesti in storil vse, kar je storiti dolžan. Uživate počitnice, potrebni ste jih, ne pozabite pa, da ste dijaki gimnazije, zato nikoli ne storite nič takega, da bi vas potem moralo biti sram kot dijake in še bolj kot pionirje.

Še besedo tistim, ki imajo popravni izpit. Začnite s študijem takoj, poiščite si inštruktorja, kajti brez njega ne bo šlo. Delajte vsak dan eno samo urico, a to pošteno in resno. Popravni izpit bo namreč dosegel svoj namen le, če ga boste uspešno opravili, kajti znanje, ki si ga boste prisvojili sedaj med počitnicami (čeprav bi si ga lahko med šolskim letom lažje in ceneje!), vam bo koristilo v prihodnjem šolskem letu. Ne odlašajte do zadnjega tedna! Vsak dan eno samo urico, pa bo dovolj počitnic, a izpit sam bo igrača!

Za konec pa še enkrat vsem skupaj lep in prisrčen pozdrav, tople pozdrave pa ponesite tudi vašim staršem, ki so se skupaj z vami in nami veselili in bali konca šolskega leta.

Vam, mladi prijatelji, želim, da si med počitnicami oddahnete in nabereite novih moči, da se jeseni vrnete polni dobre volje spet v šolo.

MLADINA!

S PRIDNIM UČENJEM KORISTIS SEBI IN SKUPNOSTI!

— Dolgo pričakovani konec.

Ni pa konec vsem v veselje. Mnogo dijakov s strahom pričakuje 26. junij, ko bodo dobili spričevala; oh, ta nesrečna knjžica gorja in jeze, koliko mladih študentov (študentke so izjema) jo je že preklelo z.... — pa saj se ne izplača govoriti.

Mnogim pa (»ta boljšim« seveda) služi ta knjžica kot menica (tudi meni), da pri tetkah in stričkah z njeno pomočjo napolnijo svoje vedno prazne denarnice. Resni študentje, v prvi vrsti deklice, pa smatrajo spričevalo najmanj kot — ne vem kaj že! No, kakor sem že rekel, počitnice so tu!

Mnogi imajo že dalekosežne visokoleteče načrte za počitnice. Taborniki bodo šli taborit na morje in v gozdove, člani planinske skupine bodo delali izlete v gore in planine; mnogi pa bodo ostali kar doma in pasli krave, ovce ali pa — lenobo. Nabrali si bodo novih moči za prihodnje šolsko leto. Še bomo hodili v šolo, še bomo nagajali našim profesorjem in jih spravljali v obup, kakor našo pro-

Kaj delam v prostem času

Svoj prosti čas delim v dva dela: tistega v šoli, t. j. med odmori in doma. Med odmori sedim največkrat v klopi in opazujem divjo gonjo okrog sebe. Sošolci se lovijo po razredu in tako sem v večni nevarnosti, da me kdo ne podere po tleh, ali pa, da mi prileti v glavo kos krede, zvezek, ali kaj podobnega. Zato mi v odmorih ni prav posebno prijetno.

Doma je drugače. Takoj, ko se naučim in naredim domačo nalogo, se umaknem na podstrešje, kjer imam med kupom starih šolskih miz in klopi »svojo sobo«. Za neko zaprašeno omaro sem našla star naslanjač, ki mi pa kljub raztrgani prevleki dobro služi. Privlekla sem še mizo s tremi nogami in si na zid pribila desko za polico.

Ko pridem vsako popoldne v ta svoj kotiček, najprej obrišem prah, da misem, ko se vrnem s podstrešja, vsa bela. Nato pa vzamem s police knjigo, ki mi ravno pride pod roke in berem, vse tja do večera, ko se zmrača, kajti elektrike v

Letošnji absolventi nižje gimnazije v Trziču

Potem, ko je bila lansko leto po nekaj letih spet uvedena osemletna šolska obveznost, odhajajo letos iz šole spet novi absolventi štirirazredne nižje gimnazije.

IV.a razred so dovršili:

z odličnim uspehom:

Šmitek Franc (pohvaljen)
Kavar Andreja (pohvaljena)

s prav dobrim uspehom:

Costa Marko
Kern Anton (pohvaljen)
Prestrl Rudolf
Kalan Marija (pohvaljena)

z dobrim uspehom:

Kocjan Franc
Rukavina Miroslav
Stegnar Miroslav
Verbič Igor
Zaplotnik Janez
Žepič Janez
Dacar Vida
Furlan Marjeta
Orel Marija
Peternel Alojzija
Rupar Mihaela

z zadostnim uspehom:

Poljanec Vido
Ribnikar Peter

IV.b razred so dovršili s prav dobrim uspehom:

Erjavšek Vladimir
Lampič Stanislav
Stritih Vladimir (pohvaljen)
Zupan Jožef

z odličnim uspehom:

Čadež Vekoslav
Gradišar Franc
Gradišar Peter
Javornik Janez
Križnar Davorin
Lakner Miroslav
Mandič Stojan
Mrak Janez
Prešeren Friderik
Primožič Jožef
Boštar Marija
Florijančič Bogomila
Toporš Bernarda

z dobrim uspehom:

Kralj Pavel
Klemenc Jožefa
Kolničar Marija
Košir Jožefa
Praprotnik Helena

z zadostnim uspehom:

Kralj Pavel
Klemenc Jožefa
Kolničar Marija
Košir Jožefa
Praprotnik Helena

Delo pionirske organizacije na gimnaziji

Člani pionirske organizacije so bili vsi dijaki na zavodu, 413 po številu. Dela v pionirskih krožkih in pomladskih društev so se težko udeleževali nekateri oddaljeni dijaki. Delo pionirske organizacije je nekoliko oviral dolgo časa neustaljeni urnik, vendar so pionirji kar precej storili v preteklem letu.

Delali so v naslednjih skupinah: pri pevskem zboru 120 članov, pri krožku

za ženska ročna dela 50, pri šahovskem krožku 20, pri folklorni skupini 20, pri kemijskem krožku 16, pri risarskem 7, v oddelku pionirjev in pionirk pri »Partizanu« 80, pri gimnazijski planinski skupini 70, pri gasilskem naraščaju 12, k tabornikom pa se jih je prijavilo 112.

Z delom so se v novem šolskem letu najprej predstavili šahisti ob priliki ekipnega tekmovanja v tovarni Runo.

fesorico za slovenščino, ki včasih res ne ve, kaj bi z nami, ali naj nas vpiše v »spominsko knjigo«, ali naj nas zatoži tovarišu razredniku. No, jeseni pa na svidenje!

Aleš Demšar, dijak III.a razr.

Moja največja želja

Moja največja želja je, da bi postal pomorščak. Morje sem vzljubil že takrat, ko smo bili prvič tam na počitnicah. Ker sem znal že plavati, sem si lahko dovolil različne izlete s čolnom, jadnico in kajakom, oziroma sandolinčkom. V Ulcinju sem se spoprijateljil z nekim ribičem in ta me je vzel večkrat s seboj na ribolov. Z ribičevim sinom sva morala v čolno odpeljati del mreže nekaj sto metrov od barke in mrežo sproti metati v morje. Ko je bila vsa mreža v morju, sva počasi zaveslala v polkrogu proti neki določeni točki; bila je to sredina zaliva v višini dveh skrajnih točk rtičev, ki sta tvorila ulcinjski zaliv. Barka pa je zajadrila z nasprotni strani proti isti točki. Ko smo se sešli, sva odvrгла še zadnji del mreže z zakovicami in še sama skočila v morje ter zvezala oba

konca mreže, tako da so bile vse ribe, ki so bile zajete v mreži, odrezane od ostalega morja. Mreža je namreč segala do dna, ker je bila obtežena s svinčeni plombami. Stala pa je v vodi pokonci zato, ker so bili na vrhnjem koncu mreže plutovinasti plovci. Nato smo dali signal z zastavicami in od obale je odrinilo celo brodovje čolnov in bark, ki so prišle vleč obilen plen iz morja. Ribičeva barka je bila le nekaka predhodnica celotne ribiške zadruga. S takimi in podobnimi izletmi sem se navadil na morje kot otrok na neko zelo priljubljeno igrano.

O morju sem tudi mnogo bral. Imam sedem ali osem knjig, ki popisujejo življenje pomorščakov in ribičev in njihove borbe za obstoj. Resda je njihovo življenje težavno in polno nevarnosti, toda v viharju in burji občutim užitek in veselje.

Zato sem zavrđno sklenil, da postanem pomorščak, pa naj se zgodi karkoli.

Aleš Demšar, dijak III.a razr.

En dijak se je udeležil tudi tekmovanja za pionirsko šahovsko prvenstvo LRS v Ljubljani.

Pionirji so sodelovali pri proslavi tedna RK.

Dan republike je proslavil odred s svečanim sprejemom 115 dijakov v pionirske vrste. Dijaki obeh četrtih razredov so ta dan vstopili v mladinsko organizacijo. Pionirji in mladinci so ob prazniku dobili članske izkaznice in proslavili praznik s primernim programom.

K dnevu JLA je pionirski odred čestital garniziji v Križah in KNOJ na Ljubelju.

Prijetno so pionirji proslavili Novoletno jelko. Tokrat so dobili kot kolektiv za darilo 40 knjig, kemijski krožek pripomočke za vaje, krožek za ženska ročna dela pa blago za izdelavo enotnih srajc in bluz za pionirski pevski zbor.

V zimskih počitnicah je bilo 32 pionirjev na smučarskem tečaju na Kofcah. 20. februarja pa so napravili pionirji ob priliki smučarskih tekem ekskurzijo pod Zelenico.

Pionirji so si med letom ogledali v kranjskem gledališču Kranjske komedijante, v Ljubljani veseloigro Matiček se ženi, mladinci pa še Sneguljčico in foto razstavo.

Uvod v praznovanje Meseca mladosti je bila razstava otroške risbe.

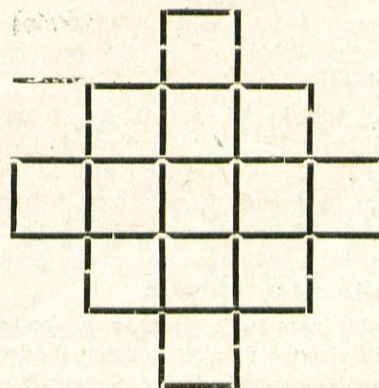
Trideset pionirjev in pionirk je teklo v Titovi štafeti, ostali pionirji pa so jo pozdravili na Glavnem trgu.

24. maja so nastopili pionirji gimnazije s pionirji ostalih šol na področju občine Tržič s samostojnim pevskim koncertom, 31. maja pa s samostojnim fizikalnim nastopom. Ta dan je nastopila tudi folklorna skupina.

Šahisti so se 24. maja udeležili tekmovanja za šahovsko prvenstvo okraja Kranj in zasedli drugo mesto.

Uganka za pionirje

Sestavil Franc Meglič, I. a razr. gimn.

Vstavi besede naslednjega pomena:

Vodoravno: 1. soglasnik, 2. ptič, 3. sredozemska rastlina, 4. tekočina, ki se pretaka v rastlinah, 5. soglasnik.

Navpično: 1. soglasnik, 2. del obraza, 3. sposobnost človeka, 4. zunanji izraz žalosti, 5. soglasnik.

Rešitve pošljite do 22. julija upravi Tržiškega vestnika, Ljubljanska 28. Izžrebani reševalci dobi lepo mladinsko knjigo.

7. junija je nastopil pionirski pevski zbor s samostojnim koncertom v dvorani Mestnega gledališča v Ljubljani.

Krožka za ženska ročna dela sta razstavila svoja dela na razstavi 20. — 22. junija skupaj z risarji.

Na zaključni proslavi 26. junija so na-

stopili pionirji z dramskim prizorčkom, pevske in glasbenimi točkami.

Člani pionirskega štaba so zelo vestni. Redno se sestajajo, pišejo zapisnike o svojih sejah in vodijo blagajniško knjigo, iz katere so razvidni dohodki in izdatki organizacije. Ob koncu šolskega leta je v blagajni 3032 din.

Tržiška osnovna šola v šolskem letu 1952-53

Šolsko leto je končano. Šolska vrata so se zaprla in mladina ima zopet zaželeno počitnice. V minulem šolskem letu 1952/53 je obiskovalo osnovno šolo v Tržiču 406 otrok, od tega 203 dečki in 203 deklice (vštet je tudi pomožni oddelek za defektne otroke).

Na osnovni šoli, ki je imela v šol. letu 1952/53 10 oddelkov, je bilo 389 učencev. Razred je z uspehom dovršilo 145 dečkov in 155 deklic, skupaj 300, od teh je bilo odličnih 87, s prav dobrim uspehom je dovršilo razred 85 učencev, z dobrim 115 in z zadostnim 13. Ponavljalo bo razred 89 učencev in to 46 dečkov in 43 deklic. V pomožnem oddelku, ki je štel 17 učencev (od teh 12 dečkov in 5 deklic), je razred dovršilo 12 učencev, 5 pa jih bo moralo ponavljati.

Tako je z uspehom dovršilo razred 76% vseh učencev na osnovni šoli. Šolski obisk je bil kar zadovoljiv, saj znaša skoraj 96%.

V prihodnjem šolskem letu se bo stalež učencev na osnovni šoli povečal. Predvideva se 13 oddelkov (vštevši po možnosti razred); tako da bosta na šoli dve vzporednici 1. razreda, po troje

Elišba Janeza Grma, učenca III. a razreda osnovne šole

vzporednic 2., 3. in 4. razreda in en 5. razred.

Iz leta v leto pa se vedno bolj občutno kaže potreba po novi šoli. Kdaj pa bo novo šolsko poslopje stalo, je pa še vprašanje.

Tudi vajenska šola je zaključila s svojim delom

10. junija je zaključila s svojim delom vajenska šola za razne stroke v Tržiču. V minulem šolskem letu je to šolo obiskoval 101 vajenec, od teh 76 vajencev in 25 vajenk. Razrede je uspešno dovršilo 88 vajencev oziroma vajenk, popravne izpite iz enega oziroma dveh predmetov pa ima 13 vajencev oziroma vajenk. Tako je 87% vseh učencev šolsko leto uspešno končalo, 13% pa jih ima popravne izpite. Tak uspeh je bil v povojnih letih dosežen prvič.

Od 10. do 15. junija so se na šoli vršili končni izpiti. K izpitu je bilo pripuščenih 36 učencev, od teh 21 vajencev in 15 vajenk. Končni izpit je uspešno opravilo 18 vajencev in 14 vajenk. 3 vajenci in 1 vajenka pa imajo popravni izpit iz enega predmeta.

Tako zapuščajo šolo in se bodo kot kvalificirani delavci oziroma delavke vključili v proizvodnjo naslednji:

Črnilec Julijana, krojač za moške obleke (najboljša učenka na šoli)
Dobre Marija, izdelovalka gor. delov čevljev
Kavčič Pavel, stroj. ključavničar
Kogoj Hermina, izdelovalka gor. delov čevljev
Perko Ivana, izdelovalka gor. delov čevljev
Primožič Hermina, krojač za ženske obleke
Rotar Janez, stroj. ključavničar

Vsi zgoraj imenovani so opravili izpit z odličnim uspehom.

Dalje so izpit opravili še:
Dornig Marija, krojač za ženske obleke
Gros Anton, čevljar
Klofutar Franc, stroj. ključavničar
Knific Katarina, izdelovalka gor. delov čevljev
Kralj Janez, pečar
Lupša Bogomir, pilar
Perko Angela, izdelovalka gor. delov čevljev
Poljanec Valentina, izdelovalka gor. delov čevljev
Švab Katarina, krojač za žen. obleke
Črnilec Kristijan, klepar
Hribar Jože, mizar
Kavar Jože, čevljar
Klemenc Marija, izdelovalka gor. delov čevljev
Knific Franc, mizar
Majeršič Anton, čevljar
Mavec Franc, mizar
Pogačar Ciril, mizar
Rovtar Frančiška, krojač za ženske obleke
Toporiš Franc, stroj. ključavničar
Trubajič Vukica, krojač za ženske obleke
Godnov Franc, krojač za moške obleke
Hlebčar Andrej, čevljar
Kajbič Anton, čevljar
Mekuč Terezija, krojač za ženske obleke
Škrjanc Marijan, čevljar

Vsem imenovanim želimo v nadaljnjem življenju obilo uspehov!

Konferenca učiteljev in profesorjev tržiške občine

Svet za prosveto in kulturo pri LOMO Tržič je za konec šolskega leta 1952/53 zbral skupno konferenco prosvetnih delavcev vseh šol naše občine, z namenom, da na njej pregledajo svoje delo v pravkar minulem šolskem letu.

Na to konferenco, ki je bila 20. junija, so bili povabljeni tudi člani Sveta za prosveto in kulturo OLO Kranj, zastopniki oblasti in organizacij ter sekretar Sveta za prosveto in kulturo LRS tov. Kimovec Franc-Žiga, ki so se vabili tudi odzvali. Dopoldanski program je zajemal tri referate. V prvem je tov. Kožuh Jože, okrajni šolski nadzornik, poročal o svojih opažanjih na obiskih, ki jih je med šolskim letom opravil po vseh šolah tržiške občine. Tov. Costova je za njim zelo obširno govorila o uspehih na posameznih šolah (del njenega poročila priobčujemo v tej številki) in iz posameznih poročil, ki so jih SPK poslala upraviteljestva posameznih šol, zbrala važne podatke in ugotovitve, ki zadevajo problematiko posameznih šol in šolstva v občini v celoti. Prevssem primanjkuje večini materialnih sredstev oz. so šole nujno potrebne popravil, nekatere tako važnih, da se dela že naravnost škoda. Popravila šol in dopolnitve inventarja se bo treba lotiti čimprej, šola pri Sv. Ani je treba dograditi, osnovna šola v Tržiču je že davno odslužila, gimnazija pa kliče po temeljitem čiščenju in popravilu, če naštejemo le nekatere nujne potrebe. Zadnji je govoril predsednik SPK tov. Kavar Janez. V svojem tričetrturnem referatu je do podrobnosti analiziral delo prosvetnih delavcev naše občine in ugotovil, da marsikje trpi delo v šoli, ker je učitelj preveč zaposlen zunaj šole.

Referatom je sledil dveurni razgovor, ki je dopolnjeval misli poročevalcev. Precejšen del debate je bil posvečen vprašanju vzgoje vajencev in pa deležu, ki ga ima učitelj kot osebnost pri uspehih oz. neuspehih, ki so jih dosegli učenci ob koncu šolskega leta.

Sledilo je skupno kosilo. Po kosilu so člani učiteljskega zbora Glasbene šole v Tržiču napravili kratek koncert. Klavirski trio je izvajal Haydnov in Mozartov trio, tov. Oto Zazvonil pa je ob spremljavi tov. Erženove izvajal Mendelsohnov koncert za violino in klavir op. 64 ter dodal še Škrjančev Intermezzo.

Po koncertu se je razvil prijeten družabni večer, s katerim je bila prva konferenca prosvetnih delavcev občine Tržič zaključena.

Razstava izdelkov in risb UČENCEV VAJENSKE ŠOLE

V soboto, 20. junija je bila ob 8. uri v prostorih gimnazije v Tržiču ob navzočnosti predsednika LOMO Tržič tov. Lovra Cerarja odprta razstava risb in izdelkov učencev vajenske šole. Razstavo je odprl upravitelj šole tov. Mirko Brejc. Letošnja razstava, ki je bila po zaslugi tov. prof. Milana Batiste, zelo smotrno urejena, je pokazala lep napredek naših vajencev. V štirih sobah so raz-

stavljalj svoja dela učenci iz štirih glavnih strok (kovinske, lesne, oblačilne in usnjarsko predelovalne), ki so zastopane na šoli. V okusno urejenih prostorih je bilo prikazano delo učencev v šoli, pa tudi njihovi izdelki. Kateri oddelek je bil lepši, je težko reči. Obiskovalec razstave je dobil vtis, da je letošnja razstava lepša od razstav prejšnjih let. Prikazan je bil dovolj jasno ves postopek pri strokovnem pouku v šoli (risbe, šolske naloge, delavniški dnevnik), pa tudi praktični pouk v delavnicah, ki se je

izražal na razstavljenih predmetih. Razstavo si je ogledal tudi sekretar Sveta za prosveto in kulturo LRS tov. France Kimovec-Žiga, ki je v spominsko knjigo zapisal naslednje: »Razstava kaže dosti visoko stopnjo razvoja vajenske šole. Zasluži vse priznanje predavateljskemu kadru in delavski mladini, ki postaja s tem mojster svojega posla«. Poleg tov. Kimovca sta si razstavo ogledala še predsednica Sveta za prosveto in kulturo OLO Kranj tov. Smilja Gostiševa in inšpektor tov. Jože Kožuh.

VII. javna produkcija Glasbene šole

V petek, 19. junija je Glasbena šola v Trziču za sklep šolskega leta priredila javni nastop svojih učencev in učenk. Najprej so nastopili učenci iz klavirskega oddelka in je težko reči, kdo je koga presešel v svojem znanju, in se lahko trdi, da so vsi več ali manj pokazali solidno znanje. Pri nekaterih je bilo sicer čutiti tremo, pa so kljub temu zadovoljivo rešili svojo nalogo v splošno zadovoljstvo poslušalcev. Pohvalno je treba omeniti absolventko Marijo Ahačičevo, ki je v tekočem šolskem letu uspešno končala 6. razred klavirja pri tov. Olgi Erženovi. O njej pišemo v posebnem članku. Prav tako je bila pohvaljena gojenka IV. razreda Barbara Špehar, ki je kljub slabim pogojem (saj nima niti lastnega klavirja) dosegla prav presenetljive uspehe.

Vmes in na koncu so izmenoma nasto-

pili violinski učenci ob klavirski spremljavi naše absolventke Ahačičeve. Novost pa je bil nastop učencev oddelka za violončelo in tenor-pozavno, katerega vodi tov. Hugo Vesely. Prav tako nas je presenetil violončelist Rudolf Ahačič, ki je zelo lepo odigral Šedlbauerjevo Pesem. Prav tako je lepo odigral Hermanovo Elegijo tenor-pozavnist Slavko Prosen. Novost za Trzič je bil tudi violončelov trio, ki je odigral Šedlbauerjev Korol. Za zaključek je nastopil klavirski sextet (klavir, 4 violine in čelo), ki je poslušalce prav prijetno presenetil. Igral je skladbe klasične in novejšje smeri.

Obisk je bil prav zadovoljiv, kar je pravilno. S tem daje ljudstvo viden izraz hvaležnosti našim požrtovalnim pedagogom za njihovo nesebično požrtovalno delo pri vzgoji in rasti naše mladinske glasbene poustvarjalnosti.

vzgojnem oziru za študenta zelo koristno, kajti s tem se vrši nenehna kontrola študija tudi na domu in tako olajšuje naporno in težko delo pedagoga v šoli. Zato so vsi gojenci samo lahko veseli — in še bolj hvaležni staršem, če jim je dana ta možnost, ker le v sistematičnem študiju v šoli in doma lahko dosežejo popoln uspeh.

Marija Ahačičeva je na sklepnih produkciji pokazala za svoja leta dovolj zrelo igro, tako da lahko trdimo, da je že sposobna nastopiti samostojno na raznih glasbenih večerih. Poleg naravne nadarjenosti ima tudi znaten delež intuicije in smisel za glasbeno doživljanje skladb, kar je pogoj za resno kasnejše umetniško uveljavljanje. Prav tako je dosegla že primerno tehnično rutino, kar je dokazala na produkciji z reprodukcijo Mozartove sonate v F-duru, pri kateri je znala razviti lepe mozartovske ritmične in dinamične kontraste, iz katerih diha tista Mozartu značilna lahkotnost in sproščenost.

Nič manj pa se ni absolventka uveljavila kot korektna spremljevalka solistov (tako violinistov, čelistov in pihalcev), pri čemer je znala svojo klavirsko vlogo primerno podrediti solističnemu partu. Njena ročnost spremljevanja je že zdaj očitna in je samo želeli, da tudi v tej smeri napreduje, kar ji bo v bodočnosti samo v korist.

Naši mladi, komaj 16 letni absolventki želimo mnogo uspeha in sreče pri nadaljnjem glasbenem študiju, ker ima vse pogoje za uspešno umetniško rast. Z doseženo podlago, ki si jo je pridobila za časa študija, ji bo brez dvoma na podlagi nadaljnjega sistematičnega študija dana možnost, da bo z nadaljnjimi nastopi prerasla okvir običajnega šolskega nastopanja in si znala najti pota k samostojnemu kasnejšemu umetniškemu poustvarjanju skladb, ki bodo po njeni naravi najbližja.

Z. O.

Z A P O Č I T N I C E

Taborjenja in enodnevni izleti

Društvo prijateljev mladine v Trziču pripravlja za počitnice taborjenja in enodnevne izlete. Enodnevni izleti bodo izvedeni na podoben način kot lansko leto, taborjenja pa bodo v Retečah ali pa kje drugje ob Sori, kjer bo društvo postavilo velik tabor, v katerem bo prostora za 30 otrok. Ta tabor ne bo imel stalnih stanovalcev, pač pa bo namenjen tržiškim otrokom, da bodo delali dvo ali več dnevne izlete v Reteče, kjer se bodo v Sori lahko kopali, ko v Trziču vode za kopanje nimajo. V taboru bodo dobili celodnevno hrano in prenočišče, vse skupaj za 100 din na dan, vožnja pa bo stala okrog 50 din. Vsaka skupina tabornikov bo imela potrebno število vodnikov, za tabor pa bosta ob pomoči taborniške organizacije skrbela pedagoški vodja in ekonom.

Prijave za te izlete bo sprejemalo Turistično društvo v Trziču, kjer boste lahko dobili tudi vsa ostala pojasnila. Organizaciji teh taborjenj bodo obveščene tudi vse šole.

Iz Glasbene šole je izšla prva absolventka

V petek, dne 19. junija t. l. se je na javni produkciji Drž. glasbene šole predstavila med drugimi gojenci in gojenkami tudi Marija A h a č i č e v a, učenka VI. razreda klavirskega oddelka iz razreda tov. Olge Erženove — naša prva absolventka. Ker je to za našo mlado šolo brez dvoma pomemben dogodek, je prav, da se o tem malo širše razpišemo.

Absolventka Ahačičeva, rodom iz Trziča, izhaja iz glasbeno nadarjene družine in je bilo tako brez dvoma tudi njej usojeno, da se bo če ne poklicno, pa vsaj postransko bavila v življenju z glasbo. Toda tudi v njenem življenju so nastopile razne vrzeli in nevšečnosti. Tako je tudi njo — čeprav šele kot otroka zadela kruta usoda izseljenca, ko je bila po okupatorju s svojimi starši in s svojej vred pregnana s slovenske zemlje. Šele po osvoboditvi se je pričelo za njo zopet svobodno življenje. Kar se je brez dvoma skladalo z njenimi željami, da bi se namreč med drugimi tudi ona glasbeno naobrazila, se je zdaj uresničilo. Naša ljudska oblast je dala ljudstvu odnosno ukaželjni mladini široke možnosti za učenje glasbe, posebno pa tistim, ki kažejo že po naravi nadarjenost in pa primerno marljivost pri učenju. Le-tem je omogočila celo brezplačen študij in razne druge ugodnosti.

Ko je bila stara 10 let, je bila sprejeta v I. razred takratnega Glasbenega tečaja. Prvi pouk je dobila pri voditeljici tečaja tov. Debeljakovi. Naslednji dve leti se je učila pri tov. Giti Smole-Mal-

lyjevi, in končno zadnja tri leta pri tov. Olgi Erženovi, pri kateri je tudi končala študije nižje stopnje odn. VI. raz-

red. Če pomislimo, da je istočasno in to od IV. razreda dalje vzporedno obiskovala še gimnazijo v Kranju, potem šele moremo presoditi njeno marljivost in vztrajnost pri obojestranskem študiju. Že dejstvo, da je gojenka absolvirala nižjo stopnjo v šestih letih in to vseskozi z odličnim uspehom, pomeni zanjo nedvomno lep uspeh, naša šola pa je s tem dobila moralno zadoščenje pred javnostjo, da ima v svojem učiteljskem sestavu tako kvalitetne moči. Prav tako je absolventka odlično prestala izpite iz obveznega stranskega predmeta, nauka o glasbi.

Ne bi bilo prav, če bi prezrli skrb njenih staršev, ki so se vseskozi zanimali za njen napredek in uspeh pri obojestranskem študiju. Ni dvoma, da je to v

TELESNA VZGOJA IN ŠPORT

Naši smučarji na mednarodnem tekmovanju v veleslalomu na Grossglocknerju (3798 m)

14. junija je bilo na Grossglocknerju v Visokih Turah mednarodno tekmovanje v veleslalomu, ki se ga je udeležila tudi jugoslovanska reprezentanca. Sestavljali so jo sami Tržičani: Jamez Štefe, Tine Mulej, Slavko Lukanc, Janko Krmelj, Zdravko Križaj in Peter Križaj. Tehnični vodja ekipe je bil Ciril Praček, vodja skupine pa Jože Pernuš.

Tekmovanje je organizirala Koroška smučarska zveza. Poleg Jugoslavije so se ga udeležili še predstavniki Avstrije, Francije, Italije in Nemčije. Najmočnejše so bili zastopani Avstrijci, saj je na tekmi nastopila vsa avstrijska smučarska elita tako moška kot ženska. Tako so Avstrijci zasedli tudi prva štiri mesta. Šele na petem mestu je bil prvi inozemec Francez Boullieu, ki pa je bil le za 1,6 sek. boljši od našega Štefeta, dasi slednji ni imel nobene možnosti, da bi progno prezkusil. Zaradi površnosti obveščevalca pri Smučarski zvezi Slovenije je bil namreč o svoji udeležbi na tekmovanju prepozno obveščen in je tako prispel na tekmovališče šele v soboto opoldne, ko je bila progna zaradi priprave na tekmovanje že zaprta.

Kljub temu je njegov uspeh zelo lep, kar so priznali tudi inozemski tekmovalci. Avstrijec Schneider, ki je zasedel četrto mesto, se je izrazil vpricho vodje Avstrijske smučarske zveze, da bi Štefe prekosil tudi nje, če bi ga v zgornjem, najhujšem delu proge ne zaneslo v cel sneg.

Motoristi uspešni tudi v Škofji Loki in na ocenjevalni vožnji po Sloveniji in Hrvaški

14. junija so se vršile tradicionalne motorne dirke v Škofji Loki, ki spadajo po teži med ene izmed težkih uličnih prog. Tučič na tej prireditvi smo Tržičani dosegli lep uspeh.

Med mot. 250 ccm je zasedel I. mesto Jenko Anton, II. mesto pa Rupar Pavel; v 350 ccm I. mesto Rupar Pavel; v 500 ccm III. mesto Jenko Anton; v prikolicah I. mesto Kurnik Franc in Kurnik Matej, II. mesto Kermavner Janez in Hrast Mirko.

Dne 25. junija pa se je pričela ocenjevalna vožnja po Sloveniji in Hrvaški, katere se je udeležila tudi ekipa treh naših vozačev z BMW stroji s prikolicami. Vsa vožnja je trajala 2 dni ter je zahtevala velikih naporov vozačev, še v večji meri pa strojev. Celotna dolžina proge je znašala 520 kilometrov ter je bilo razen na hitrostnem delu Kepce-Portorož predpisano povprečje 50 km na uro.

Pričetek I. etape je bil v Ljubljani — do Bleda, — nazaj do Kranja — na Kamnik — in povratek zopet v Ljubljano. Po naših računih smo morali to progno prevoziti v 2 urah 21 min. Glede na dobro stanje ceste smo prvo etapo završili samo z 2 terenskima točkama in še to zaradi nepravčasne oddaje kontrolnega kartona. Od tu smo nadaljevali takoj drugo etapo do Postojne, od koder smo nadaljevali takoj III. etapo do Kopra, kjer se je končala vožnja prvega dne.

Prvi dan je bila najtežja tretja etapa, t.j. Postojna — Koper, ker zaradi slabe ceste nismo mogli doseči določenega povprečja ter smo morali v nadomestilo na betonski cesti pred Koperom izsiliti iz strojev tudi do 110 km.

Tudi ostali naši tekmovalci so se dobro plasirali in ki se brez dvoma še bolje, če jim ne bi nagajalo vreme. Krmelj je namreč vozil prvi, Slavko Lukanc pa drugi. Prav takrat je tako močno snežilo, da nista videla predse in sta se morala vračati v vrata. Tudi ko je vozil Mulej, je še snežilo, tako da je dvakrat zabredel. Kljub temu se je plasiral na deveto mesto. Oba Križaja pa sta imela to smolo, da sta vozila med zadnjimi po že precéj razriti progji.

Progna je bila dolga okoli 2500 m, višinska razlika je znašala 600 m. Progna je bila zelo hitra in na dveh mestih zaradi hitrosti težko obvladljiva. Sneg je bil zelo različen: v zgornji tretjini proge spran svez pomladanski sneg, v sredini mešanica dežja in snega, v spodnjem delu je progna spiral dež.

Naši smučarji so se tega tekmovanja, ki je bilo že dvanajsto, udeležili četrtič. V Avstriji so te tekme zaključna privedev v sezoni in so vedno dobro obiskane tako po številu tekmovalcev kakor tudi gledalcev. Ki jih je več tisoč. Po izjavi naših tekmovalcev so bile tekme skrbno pripravljene in progna dobro speljana. Tudi s hrano in stanovanjem so se pohvalili. Le nad dastlom, ki ga je za nagrado prejel Štefe, so bili razočarani. Dobil je namreč — navadno jesenove smučiče, kakršnih že dolga leta ni imel več na nogah. Izročili mu jih niso ob razglasitvi rezultatov, ker so se bolj blamaže, temveč šele pozneje.

Ze rezultati prvega dneva so pokazali, da bomo vodili zelo ostro borbo za I. mesto v ekipah z avstrijskimi vozači, ki so zastopali tovarno »Puch« na popolnoma novih strojih.

Drugi dan pa je bil prvi odsek nadaljevanja proge t. j. od Kopra — do Portoroža (14 km) brzinski. Naša vozača — Kurnik in Kermavner sta dosegla po 100 točk, dočim je Pristavec zaradi nezadostne brzine, čemur je kriva okvara na motorju, dosegel le 85 točk. Ze ko smo na cilju IV. etape v Puli zvedeli v pogovoru z Avstrijci, da so dosegli na hitrostnem delu proge povprečno brzino 108 km, nam je bilo jasno, da smo s prvimi mesti opravili. Zagrizli smo se v borbo za II. mesto, kar nam je končno tudi uspelo. V. etapa je vodila iz Pule v Opatijo, ki nam je prinesla zelo naporno in slabo pot, pri Raši pa nas je pričel močiti še dež, ki nam je bil spremljevalec skoro do Moščeničke Drage. Tudi v tem odseku je imel Pristavec okvaro na motorju, ki ga je stala zopet nekaj dragocenih točk, pri nadomeščanju zamude pa zaradi prevelikega forsiranja skoro nesrečo.

Vkljub vsem težavam proge po Sloveniji in Hrvaški smo na razglasitvi ponosno dvignili glavo, ko smo slišali, da smo prva ekipa FLRJ, takoj za Avstrijo, dočim so bili za nami še Nemci in ostali Jugoslovani.

Vožnja skozi prelepi del naše Istre in ob naši slovenski obali, ki nam pomeni vse, pa nam bo ostala v nepozabnem spominu.

27. in 28. junija so se vršile velike mednarodne dirke v Opatiji, na katerih so imeli pravico nastopa tudi Kurnik, Jenko in Rupar.

V neverjetno ostri konkurenci, saj so

poleg vozačev FLRJ ki imajo zvezne razred, bili na štartu še vozači Italije, Avstrije, Švice, Nemčije, Argentine in STP, ki so v vseh kategorijah pobrali s svojimi specialnimi stroji skoro vsa prva tri mesta.

Naša vozača Jenko in Rupar sta v kategoriji 250 ccm zaradi okvare na strojih odstopila, dočim je tov. Kurnik Franc s sovozačem Matejem Kurnikom zasedel v internacionalnem merilu četrto mesto, v državnem pa tretje.

Zal samo, da je organizirani kamtom iz Tržiča odšel skoro prazen v Opatijo. Cena 400 din ni bila pretrana za tako velik športni užitek, kot je bil v Opatiji, poleg tega pa še kopanje na našem Jadranu.

O delu strelske družine

O delu naših strelcev bi največ lahko povedal najbližji sosedje Strelskega doma na Cimpru. Komaj je izgnil sneg z naših reber, so že pričele pokati puške na Cimpru. Zračno puško zamenjati za vojaško, — to so že komaj čakali tako mladinci kot člani, pa tudi marsikateri pionir že raje prime v roko »ta pravo« puško. 15. marca je bila prva strelska vaja z vojaško puško v tem letu, od tedaj naprej pa so strelci imeli že kar celo vrsto tekmovanj.

Na izbirnem tekmovanju Gorenjske, ki je bilo v Tržiču, se je Lado Brejc plasiral v skupno republiških strelcev. Zatem pa se je udeležil tudi izbirnega tekmovanja za sestavo slovenske republiške strelske reprezentance, ki je bilo v Ljubljani.

1. maja so se najboljše strelci iz Tržiča udeležili že tradicionalnega strelskega tekmovanja v Štorah, kjer so tekmovali člani, mladinci in ženske, na katerem so tudi zmagali, pa čeprav z majhno razliko.

V čast rojstnega dneva maršala Tita so strelci organizirali ekupno strelsko prvenstvo Tržiča v streljanju z vojaško puško. Teden dni so se razne ekipe borile za prehodni pokal Bombažne prečnice in tkalnice. S ponosom so ga strelci Šter, Perko in Brejc, ki so zastopali strelsko družino, odnesli že skoraj zmage sigurnim zastopnikom garnizije JLA v Križah.

V soboto 6. junija so strelci iz Štor vrnili otksk našim strelcem, in se v nedeljo ponovno pomerili v streljanju. Slabo vreme je sicer znizalo rezultate, organizacija tekmovanja pa je bila kljub temu dobra. Trikratni zmaga naših strelcev nad kovinarji iz Štor je sledil tokrat nepričakovan poraz, ki je vse presenetil. Rezultat 1010 : 865 je zresnil obraze naših tekmovalcev in smo prepričani, da ga bodo skoraj popravili. Člani in mladinci so streljali po 5 strelcov iz položaja z vojaško puško. Članska ekipa Tržiča je bila premagana za 6 krogov (349 : 343) pa čeprav sta posamezno zasedla Lado Brejc prvo mesto z 92 krogi in Slavko Hvalica drugo mesto s 87 krogi, najboljši posameznik gostov Jože Centrih pa s 83 krogi tretje mesto. Domača ženska ekipa, ki je bila slabša za 42 krogov (271 : 229) od gostov, bi lahko izgubila tekmovanje s prav majhno razliko, če bi ženske prihajale bolj redno na vaje. Tržiška mladinska ekipa pa tokrat ni imela svojega dne, ker so jo gostje uspeli premagati za 97 krogov (390 : 293). Tu je v glavnem vzrok menjavanje članov ekipe.

Druga stran delovanja naših strelcev pa je dokončanje del na strelišču. Prepleskali so že svoj dom, zdaj pa so pričeli z deli za dograditev strehe na rovu, ki bo omogočala v rovu redno pokazovanje tudi pri streljanju v slabem vremenu.

Transverzalna pot preko slovenskih gora

Markacijska komisija pri Planinski zvezi Slovenije bo pripravila v počastitev 60-letnice slovenskega planinstva še letos transverzalne poti preko slovenskih gora, ki bo markirana z rdečim krogom in belo piko, nad markacijo ali pod njo pa bo arabska številka 1 bele barve na drevju in rdeče barve na skali. S številko bo označena le vsaka četrta ali peta markacija.

Transverzalna pot bo držala takole:

Iz Maribora bo vodila v Radvanje. Tu se začne pri Hosteju (smerna tabla) vzpenjati navzgor, nato pelje skozi prazgodovinsko naselbino Poštela do kočice pri žičnicah, nato k Mariborski koči in dalje po grebenu do Tinetovega doma pri Arehu, kjer je cerkev sv. Arega iz l. 1250. Od tega doma gre po grebenu skozi gozdove do kočice nad šumnikom. Od te postojanke vodi skoraj ravno na Klopni vrh (gozdarjeva koča). Odtod pelje do kočice na Pesku in mimo Lovrenčičkih jezer ter Planinke na Ribniško kočo, od tu naprej preko Črnega vrha (najvišji vrh Pohorja) na Pungart, kjer gradi PD Slovenjgradec novo kočo. Dalje drži pot preko Velike in Male Kope na Kremžarjev vrh (Koča pod Kremžarjevim vrhom). Od tu je sestop v Slovenjgradec. Pot pelje nato na Uršljo goro. Na vrhu je Dom na Uršlji gori, ki ga upravlja PD Prevalje, in zelo stara cerkvica. Pot nas vodi naprej na št. Vid (Andrejev dom na Slemenu), po grebenu skoraj po ravnem preko sedla Kramarice na Smrekovec (Koča na Smrekovcu). S Smrekovca, ugaslega ognjenika, vodi preko Kamna, Travniška in Bele peči na Raduho (Zavetišče na Grohatu pod Raduho), odkoder se spusti do Rogovilca v zgornjo Savinjsko dolino, kjer je bilo torišče hudih bojev v narodnoosvobodilni vojni. Hoja po opisani poti bo trajala približno 35 ur. Ta pot je po zaslugi prof. šumljaka že zgrajena.

Od Rogovilca drži pot naprej takole: Robanova planina — Molička peč — Korošica (Dom na Korošici) — Ojstrica — Škarje — Baba — Planjava — Jermanova vrata ali Kamniško sedlo, kjer je tudi koča — Okrešelj (Frischaufov dom) — Turški žleb — Rinka — Skuta — Veliki in Mali podi — Cojzova koča na Kokrškem sedlu — Grintavec — Kočna — Češka koča na Ravneh — Spodnje Jezersko — Podlog — Bašeljko sedlo — Storžič — Dom pod Storžičem — Tolsti vrh — Kukovnica (Koča na Kriški gori) — Tržič — Dobrča (Ko-

stanjeveva koča na Dobrči) — Srednji vrh — Preval — Begunjščica (Roblekov dom na Begunjščici) — Draga (grobovi talcev) — Sv. Peter — Valvazorjev dom pod Stolum (graščina) — Stol — Pristava na Javorniškem rovtu — Črni vrh — Golica (s posebnim dovoljenjem) — Hruščanska planina — Mojstrana. Iz Mojstrane drži skozi Vrata do Aljaževega doma v Vratih, nato na Triglav (Staničeva koča ali Kredarica ali Planika, Aljažev stolp na vrhu Triglava). Dalje: Triglavski podi — Dolič (Tržaška koča na Doliču) — Luknja — Sovatna — Pogačnikov dom pri Kriških jezerih — Razor — Prisojak — Tičarjev dom na Vrščiču — ob južni strani Mojstrove in Travniška na Jalovec — Velika Ozebnica — Zavetišče pod Spičko — Zgornja Trenta — izvir Soče — Koča Zlatorog v Trenti — planina Lepoča — planina Trebiščina — Prehodavci — Triglavsko jezera (Koča pri Triglavskih jezerih) — Planina na Kraju (Koča pod Bogatinom) — Bogatin — Krnsko jezero — Krn (Koča na Krnu) — Batograca — južno pod Peski — Škofci — Prehodci — Škrbina — Vogel — Rodica — Črna prst (kjer je v gradnji planinska postojanka) — Kobla — Možic — Petrovo brdo — Porezen (Koča na Poreznu) — Podbrdo — z jvlakom do Plav ob Soči — Sv. Gora — Sv. Gabrijel — Trnovo — Kucelj — Čaven — Zavetišče Antona Bavčerja na Čavnu — Predmeja — Col — Nanos — Vojkova koča na Nanosu — Predjama — Postojna. Tu se pot še ne bo končala, ampak bo v prihodnosti speljana še proti Snežniku in Risnjaku.

Kdor bo to pot prehodil, naj predloži Planinski zvezi Slovenije dokaz, žige, nakar bo prejel posebno značko. Pot lahko obhodate v različnih obdobjih in boste med potjo videli marsikaj lepega, česar še ne poznate.

Ne pozabite vzeti s seboj dovoljenj za obmejne pasove! C—

Planinski dan pod Storžičem

V nedeljo, dne 21. junija so tržiški planinci zaključili svoj Planinski teden v počastitev 45-letnice PD Tržič. Bil je prav prijeten dan, čeprav so megle zakrivala vrh Storžiča. Govori, pesmi, in glasbila so oživljali družabnost, ki je

18. junija. Vpisanih je bilo 72 otrok, ki so ga vsi radi posečali. To je bil prvi dnevni vrtec v Tržiču po vojni. In našel je polno razumevanje pri naših starših, ki so z veseljem pošiljali svojega otroka v vrtec z namenom in željo, da bi postal dobro vzgojen član naše socialistične skupnosti in da bi si privzgojil vse pozitivne črte značaja. Mi pa smo se tudi potrudili, da smo jim nudili čim več pravega otroškega veselja, življenjske radosti in socialistične vzgoje.

Za zaključek pa smo obiskali naše starčke v Domu onemoglih. Ne morem povedati, kako prisrčno je bilo snidenje naših malčkov z našimi starčki. Pomislila sem: »Pomlad in jesen«. Otroci so se pomešali med nje in se pogovarjali z njimi. Prinesli so jim cvetja, pa tudi nastopili so z obširnimi programom. Zapeli so več ljubkih pesmi, plesali, recitali in starčkom so se zaiskrile solze v motnih utrujenih očeh. Morda solze ganotja, radosti, ali pa solze ob spominu na njihovo

mogoča le med planinci. Tudi zastopniki Planinske zveze Slovenije so počastili Tržičane. Pred zaključkom pa so še vsi skupaj počastili spomin prvih naših partizanov pri simboličnem spomeniku, saj brez žrtev naših borcev iz časov narodnoosvobodilne vojne ne bi mi sedaj uživali svobode in lepote naših slovenskih gora. C—

5. t. m. bo v Tržiču kegljaški turnir na prostem

Kegljaška sekcija SŠD Ljubelj priredi dne 5. t. m. kegljaški turnir z naslednjim sporedom:

Ob 8. uri sprejem gostov na postaji (po možnosti z godbo).

Ob 8.30 koncert godbe na pihala na Glavnem trgu.

Ob 9. uri kegljaški turnir na Glavnem trgu (igralo bo 12 moštev na enkrat za kar bomo napravili na Glavnem trgu 6 igrišč. Cesta bo zaprta za ves promet od 9. — 12. ure dopoldne.

Popoldne prosta zabava s plesom

Čisti dobiček je namenjen za nabavo inventarja.

To je edinstven primer, da bomo kegljali na prostem.

Vabimo vse Tržičane in okolice k obisku.

ZAHVALA »PARTIZANA«

Da je proslava 50-letnice telesnovzgojnega društva v Tržiču tako lepo uspela, so predvsem mnogo pripomogli AFŽ, Preskrba, Tovarna finega pohištva, pa tudi ostala tržiška podjetja in ustanove, za kar se jim najlepše zahvaljujemo. Prav tako se zahvaljujemo upravama Dekliškega doma in Dijaškega doma ter vsem zasebnikom, ki so nudili telovadecem prenočišče.

Nadalje se zahvaljujemo vsem podjetjem, ustanovam in organizacijam, ki so prispevali spominske znake za naš novi prapor. Ob tej priložnosti naj tudi popravimo pomoto, ki se je zgodila ob zabijanju spominskih znakov. Zlati znak, ki je bil napovedan, kot znak garnizije v Križah, je daroval tov. kapetan R. Delič. Prav tako je srebrni znak darovalo SŠD Ljubelj in ne samo njegova smučarska sekcija.

pravno preteklost, na njihovo otroško dobo, ki gotovo ni bila tako sončna in lepa, kot je otroška doba naših malčkov, ki rastejo v naši lepi socialistični Jugoslaviji.

Ogledali smo si tudi prostore doma, ki so zelo lepo urejeni, okusni in praktični. Imajo svojo knjižnico, radio in, kar je najlepše, lepo okolico krog doma, kjer se tiho sprehajajo v prirodi in obujajo spomine na svoje trpljenje in doživljanje v mladosti. Zavedajo se, kdo jim je oskrbel vsaj na stara leta nekaj mirnih srečnih dni, ki jih preživljajo pod dobro oskrbo v domu. Mnogo so pretrpeli v življenju, garali od jutra do večera, prenašali krivice in zaničevanja. To pričajo njihovi razorani obrazi, motne oči, ki zrejo nekam v daljavo, in tresoče roke, ki so sprejemale cvetje iz rok nedolžnega otroka.

Prisrčno smo se poslovili z obljubo, da jih kmalu zopet obiščemo. Še in še si želijo otroškega vriska in petja, večno

DOPISI

POSTAVILI SMO JIM LEP SPOMENIK, KAR SO TUDI ZASLUŽILI, ZAKAJ NE BI NAPRAVILI SPOMENIKU ŠE PRIMERNO OGRAJO?

Na Čegelšah smo pred leti postavili prvemu talcem našega mesta dostojen spomenik. Toda spomenik še danes nima primerne ograje, niti primerne ozadja. Zato smo mnenja, da se naj najde možnost, da dobi spomenik primerno ograjo čimprej! Mogoče bi jo lahko dobili kje med odvisnim materialom proti primernemu plačilu, za kar bi bili hvaležni svojci in častilci padlih.

NAJMLAJŠI TRŽIČANI SO OBISKALI NAJSTAREJŠE TRŽIČANE

Ob zaključku šolskega leta se nam zdi potrebno, da se tudi iz otroškega vrta oglasimo. Naš vrtec smo odprli ob prazniku žena 8. marca in smo ga zaključili

bi radi gledali nasmejana otroška lička, ki vlivajo človeku moč, upanje in življenjsko radost.

Vera

ALI BO NAŠA MLADINA KDAJ KAJ BOLJ KULTURNA?

Prireditelji razstav po svetu imajo navado, da povabijo obiskovalce, naj vpišejo svoje vtise z razstave v posebno spominsko knjigo ali se vanjo vsaj podpisajo. Taki spominski knjigi smo opazili tudi na razstavah otroških risb, in vajenski razstavi. Toda človek se je zgrozil, ko je prelistaval po nekaj dneh razstave ti dve spominski knjigi, posebno slednjo. Kaj vse je videl v njih! Razen nekaj pohval sekretarja Sveta za prosveto LRS, zastopnikov OLO, predsednika LOMO in drugih gostov ter nekaj podpisov resnih obiskovalcev, sta bili knjigi polni čačk (preko celih strani), pack, neumestnih pripomb in podobnih stvari. Več listov je bilo iz knjig celo iztrganih! Kaj naj s takima knjigama (ki sta seveda stali denar!) počneta zdaj vodstvi obeh šol? Ali naj jih hranita in eventualno izročita tržišnemu muzeju v večno sramoto tržiški mladini ali naj jih zavržeta (in z njima zavržeta tudi podpise resnih obiskovalcev)? Človeku se zdi naravnost nepojmljivo, da je kaj takega sploh mogoče!

Ob tej priliki se spomnimo tudi na podobne knjige po naših planinskih domovih. Prav enaka podoba! Zato ni prav nič čudno, da je neki tuji turist napisal pikro opazko na račun teh nekulturnih ljudi v knjigo na Veliki Mizici! Vprašamo pa se upravičeno, ali ni teh ljudi prav nič sram!

OBVESTILO

V nedeljo, dne 5. julija napravimo lep izlet z avtobusom na Vršič, v Trento, Bovec, Tolmin ter preko Podbrda, Železnikov in Loke zopet nazaj v Tržič.

Odhod ob pol štirih zjutraj izpred Turistične pisarne. Prijave sprejemamo do petka, 3. t. m.

Turistično društvo

OPOZORILO

Po predpisih o cestnem prometu smejo uporabljati pešci zgolj pločnike, strogo prepovedana pa je hoja po cestišču. Zlasti opozarjamo, da se ravnate po tem predpisu na odseku ceste od Narodne banke na Glavnem trgu do Mehanične delavnice na Ljubeljski cesti. Organii Ljudske mllice bodo v bodoče kršilce predpisov o cestnem prometu strogo kaznovali.

V TOREK, 7. T. M. K »TRAVIATI«!

V okviru prireditev I. Ljubljanskega festivala bo v Ljubljani vrsta kulturnih, gospodarskih in športnih prireditev. Turistično društvo v Tržiču organizira skupen obisk Verdijeve »Traviate« z gostom Ant. Dermoto, ki bo v torek, 7. t. m. ob 20.30 na vrtu JLA. Če bo dovolj prijav, bo na prireditve vozil avtobus. Prijave sprejemamo do soboto opoldne.

Na željo skupin bo Turistično društvo organiziralo avtobusne vožnje tudi k drugim prireditvam festivala.

Opozarjamo hkrati na festivalno brošuro, ki obsega 96 strani in vsebuje vse podrobnosti o prireditvah. Brošura stane 30 din. Dobite jo v naši pisarni.

Turistično društvo.

P O Z I V

Narodna banka, podružnica v Tržiču, poziva vse lastnike starih predvojnih vlog bivše Hranilnice in posojilnice v Tržiču ter Tržiške posojilnice, da takoj predložijo svoje hranilne knjižice Narodni banki v realizacijo.

O B J A V A

Od 1. julija dalje stopa v veljavo nov delovni čas pri poštah in bo pošta Tržič poslovala v času od 1. julija do 30. septembra od 7 do 12 ure in od 17 do 19 ure.

Blagajna (vplačila in izplačila) posluje od 7 do 12 ure in od 17 do 18.30 ure.

Pisemsko okence posluje od 7 do 12 in od 17 do 19 ure.

Ker se čas odpreme poštnih pošiljk ne bo izpremenil, priporočamo, da se knjižene pošiljke in tudi pošne nakaznice in paketi predajo na pošti najkasneje do 17.30, navadno pisemske pošiljke pa vržejo v nabiralnik na poštne posloppu najkasneje do 17.45 ure, da bodo odpravljene še istega dne. Vse po tem času sprejete ali v nabiralnik vržene pošne pošiljke bodo odpravljene še naslednjega dne.

Nadalje obveščamo, da je v paketski službi uveden sprejem paketov s svežim sadjem in zelenjavo. Ti paketi se sprejemajo po ugodnosti poštini, ki je znižana za 50% od poštnine po teži, predpisane za ostale pakete. Podrobnejša navodila dobite na pošti.

OSEBNA VEST

Na tehnični visoki šoli v Ljubljani je te dni diplomiral naš rojak Kozma Ahačič. Mlademu inženirju metalurgije prisrčno čestitamo!

IZ UREDNISTVA

Današnji številki, ki smo jo za konec šolskega leta posvetili pretežno šolstvu v naši občini, smo zaradi mnogega gradiva povečali tudi obseg in velja za dvojno številko.

Naslednja številka bo izšla tako šele v začetku avgusta — ob občinskem prazniku — in bo posvečena problemom naše občine.

Gibanje prebivalstva

Rojeni v času od 13. do 27. junija: Klemen Anton, Za Virjem 8; Primožič Anton, Lom 32; Tišler Vida, Kurnikova pot 3; Plevnik Marjeta, Puterhof 108; Meglič Jančko, Lom 40.

Umrli v času od 13. do 27. junija: Žitnik Neža, Sp. Preska 2, stara 85 let; Stefe Peter, Žiganja vas 31, star 76 let; Dobrin Karel, Za virjem 10, star 88 let; Močnik Martin, Sebenje 20, star 75 let.

Poročeni v času od 13. do 27. junija: Zakrajšek Janez, čevljar, Pot na pillarno 9 in Perko Julija, gospodinja, Pot na pillarno 20; Brišar Peter, tovarn. delavec, Ljubeljska 64 in Kralj Marija, tovarn. delavka, Sv. Ana 73; Zupan Stanislav, kmet, delavec, Lom 39 in Meglič Doroteja, tovarn. delavka, Lom 30; Perko Adalbert, usnjar, Pot na pillarno 18 in Janč Cvetka, tovarn. delavka, Sv. Ana 100; Vogrinc Vincenc, miličnik, Škofja Loka in Noč Ivana Marija, natakarica, Cerkevna 11.

Mehanika nosceč

Pri delu v tovarni lesenih cvekov se je ponesrečil Alojz Glavič. Na levo nogo mu je padel hlod in mu zlomil palec na nogi.

Pri trku s kolesi na Bistrici je dobil večjo rano nad levim očesom Peter Meglič iz Begunj.

Z lipe je padla in si pri tem zlomila levo roko Troha Marija, stara 54 let.

Pri igranju je padel z drevesa Jagodic Janez, rojen 1940 in si zlomil desno roko.

Pri delu na strehi je padel in si zlomil desno roko in nalomil levo Gros Anton, Za Mošenikom 9.

Pri delu si je nalomil desno nogo Filipov Aleksander z Bistrice.

Kina Tržič

Spored filmskih predstav v prihodnjih tednih:

4.—5. jul.: Na otoku s teboj (On An Island With You). Ameriški film v barvah družbe Metro-Goldwyn-Meyer v režiji Richarda Thorpea in z Esther Williamsovo v glavni vlogi.

8.—9. jul.: Svet na Kajzarju. Četrti slovenski umetniški film »Trglav filma« po scenariju Ivana Potrča in v režiji Franceta Stiglicca.

11.—12. jul.: Viva Zapata! Ameriški film družbe 20th Century Fox po scenariju Johna Steinbecka in v režiji: Elia Kazana z Marlanom Brandom v glavni vlogi mehiškega revolucionarja Zapate.

15.—16. jul.: Neptunova hči (Neptune's Daughter). Ameriški film v barvah družbe Metro-Goldwyn-Meyer v rež. Edwarda Buzzella z Esther Williamsovo in Redom Skeltonom v glavnih vlogah.

18.—19. jul.: Veliki Caruso (The Great Caruso). Ameriški glasbeni film v barvah družbe Metro-Goldwyn-Mayer v režiji Richarda Thorpea.

22.—23. jul.: Najsrečnejši dnevi vašega življenja (The Happiest Days of Your Lives). Angleška filmska komedija družbe London Films v režiji Franka Laundera.

25.—26. jul.: Vsi na morje! Zabaven glasbeni film »Avala filma« v režiji dr. Savo Popovića in z glasbo Bojana Adamiča.

29.—30. jul.: Pohod v džunglo (Jungle Cavalcade). Ameriški film družbe RKO s Frankom Buckom v glavni vlogi.

1.—2. avg.: Rebecca. Ameriška ljubezenska drama (Davida O. Selznicka z Laurenceom Olivierom ter Joan Fontaine v glavnih vlogah.

5.—6. avg.: Prekleti (Les Maudits) Francoski film družbe Speva Films v režiji Renée Clémenta.

ZA PRAKTIČNO UPORABO Pišimo prav!

Dolžnost slehernega Slovenca je, da skrbni za pravilno izražanje zlasti v pismenih stavkih, ki so namenjeni javnosti. Piši na primer:

zaradi, ne: radi
čimprej, ne: čimpreje
preden, ne: predno
nadaljnji, ne: nadaljni
življenjski, ne: življenski
izpodbuda, ne: vzpodbuda
nekaj ljudi, ne: par ljudi
material, ne: materijal
škafli, ne: škaflija
gradbišče, ne: gradlišče
lotiti se dela, ne: pristopiti k delu
zgraditi kopališče, ne: izgraditi
obiskovati, ne: posecati
zaželen, ne: zaželjen